

1. நீ ஓர் ஆன்மா

நான் யார் ?

இப்படி நம்மை நாமே கேட்டுப் பார்த்தால் நமக்கு என்ன பதில் கிடைக்கும் ?

நான் ஒரு சராசரி மனிதன். எனது குடும்பத்தில் நான் ஓர் உறுப்பினர். எனது உழைப்பை அல்லது எனது தொழிலை நம்பி வாழக் கூடிய ஒரு சராசரி மனிதன் நான். ஒரு சராசரி மனிதனுக்கு ஏற்படக் கூடிய அத்தனை இன்ப துன்ப அனுபவங்களும் எனக்கு ஏற்படுகின்றன. ஒரு சராசரி மனிதனுக்கு ஏற்படக்கூடிய உயர்ந்த மற்றும் தாழ்ந்த சிந்தனைகளும், உணர்வுகளும் எனக்கும் ஏற்படுகின்றன.

ஆனால் ஆன்மீக நூல்கள் என்னை வேறுவிதமாக அடையாளம் காட்டுகின்றன. ஆன்மீக ஞானிகள் என்னை வேறுவிதமாக அடையாளம் காட்டுகின்றனர்.

நீ ஒரு சராசரி மனிதனல்ல; இன்பதுன்பங்களிலும், ஆசாபாசங்களிலும் கட்டுப்பட்டு கிடக்கும் ஓர் அற்பமான மனிதனல்ல; பிறந்து, வாழ்ந்து, உண்டு, உறங்கி, மடிந்து விடும் சாதாரண மனிதனல்ல. நீ சுத்தமான ஆன்மா. நீ பிரம்ம சொரூபம். மனதையும், உடலையும் கடந்த நிலை தான் உனது நிஜ சொரூபம். தோன்றி மறையும் தன்மை உனக்குக் கிடையாது. கட்டுப்பட்ட மனிதனாகக் காட்சியளிப்பது வெறும் கனவுதான். அந்தக் கனவு கலைந்த நிலையில், உனது நிஜ சொரூபம் உனக்குத் தெரியும். உனக்குப் பிறப்பும் கிடையாது; இறப்பும் கிடையாது.

அவர்களது பேச்சும், உறுதி மொழியும் நமக்கு ஓர் ஆர்வத்தையும், நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தத்தான் செய்கிறது.

ஏனெனில் நாம் நமது அன்றாட யதார்த்த வாழ்வில், அந்தப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நாம் திரும்பிய திசைகளில் எல்லாம் பிரச்சினைகள். போட்டி, பொறாமைகள்; சண்டைகள், கலவரங்கள்; வன்முறைகள், ஏமாற்றங்கள்.

இவைதான் நம்மைச் சுற்றியிருக்கும் அவலங்கள் யதார்த்தங்கள். இவையனைத்துக்கும் ஈடு கொடுத்துதான், நாம் நமது வாழ்வை மேற்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

அந்தக் கால ஒவ்வொரு ரஜனீஷ் நூல்களில் ஒரு கதையைப் படித்ததாக நினைவு.

அரண்மனையை ஒட்டியுள்ள ஒரு கிணற்றுத் தண்ணீர் மிகவும் சுவை மிகுந்ததாக இருக்கும். ஆகவே நாட்டில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் அந்தக் கிணற்றுத் தண்ணீரை மட்டுமே குடிப்பதற்காக பயன்படுத்தி வந்தனர்.

அந்த நாட்டின் மீது விரோதம் கொண்ட பக்கத்து நாட்டு மன்னன் அந்தக் கிணற்று நீரில் ஒருவிதமான மருந்துப் பொடியைக் கலந்து விட்டான். அந்த நீரை அருந்தியவர்கள் அனைவருக்கும் பைத்தியம் பிடித்து விட்டது. அதை அருந்தியவர்கள் அனைவரும் உற்சாகமாக ஆடிப்பாட ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள்.

அந்தத் தண்ணீரை மற்றவர்கள் குடிக்க விடாமல் மன்னன் தடுத்துப் பார்த்தும், தண்ணீரைக் குடித்து விட்டு ஆடிப்பாடுபவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகிவிடுகிறது.

அப்படி தண்ணீரைக் குடித்தவர்கள் அனைவரும் மன்னருக்கு எதிராகத் திரும்பி மன்னரைத் தாக்க திட்டமிடுகிறார்கள். அவர்கள் அனைவரும் திரண்டு ஆடிப்பாடிக் கொண்டே அரண்மனைக் கதவை உடைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குள் நுழைந்து விடுகிறார்கள்.

மந்திரி ஒரு குவளையில் தண்ணீரை ஊற்றி மன்னரிடம் கொடுத்து “இதை நீங்கள் குடிக்காவிட்டால் நீங்கள் உங்கள் உயிரை இழக்க வேண்டியது ஏற்பட்டு விடும்” என்று அவசரப் படுத்துகிறார். வேறு வழியில்லாமல் மன்னர்

அதைக் குடிக்கிறார். மந்திரியும் ஒரு குவளைத் தண்ணீரைக் குடித்துக் கொள்கிறார். அவை அந்த கிணற்றுத் தண்ணீர்தான்.

அந்தத் தண்ணீரை அருந்தியதும், அவர்களுக்கும் பைத்தியம் ஏற்பட்டு ஆடிப்பாட ஆரம்பிக்கிறார்கள். அவர்களைத் தாக்க முயற்சி செய்த மற்றவர்களும் மன்னரைப் புரிந்து கொண்டு, “ மன்னர் வாழ்க ! மந்திரி வாழ்க ! ” என்று கோஷமிடுகிறார்கள்.

இப்படி நம்மைச் சுற்றியிருக்கும், போட்டி, பொறாமைகளும், பிரச்சினைகளும், நம்மையும் பாதித்து விடுகின்றன. நாமும் அவற்றோடு இரண்டறக் கலந்து விடுகிறோம்.

இப்போது, அந்த வன்முறையும், வேகமும், நம்மிடமும் இடம் பெற்று விடுகிறது.

நாமும் ஒரு சராசரி மனிதனாக செட்டில் ஆகி விட்டோம். இப்போது நாமும் ஒரு சராசரி மனிதனைப் போல, நம்முடைய மோசமான அத்தனை இயல்புகளையும் வைத்துக் கொண்டு, ஆன்ம சொரூபமாகமாவும் ஆசைப்படுகின்றோம்; மெய்ஞான நிலையை அடையவும் ஆசைப்படுகின்றோம்.

சாஸ்திரங்கள் நமக்கு உறுதியளிக்கின்றன. “நீ உன்னை உடலோடு கூடிய மனிதனாக எண்ணுவது வெறும் கனவுதான். உன்னுடைய நிஜ சொரூபம் ஆன்மாவே” என்று கூறுகின்றன.

வேதாந்த நூலில் கூறப்படும் சிங்கக் குட்டியின் கதையை நீங்கள் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள்.

காப்பமாக இருந்த சிம்மம் ஒன்று ஆட்டு மந்தையின் மீது பாயும் போது, அதனை அறியாமல் அது சிங்கக் குட்டியொன்றை ஆட்டு மந்தையில் ஈன்று விட்டுப் போய் விடுகிறது.

சிங்கக் குட்டியும், ஆடுகளோடு ஆடுகளாக வளர்ந்து வருகிறது. ஆடுகளைப் போன்றே, ‘ மே, மே ’ என்று சப்தமிட்டு வருகிறது.

ஒருநாள் அந்த ஆட்டு மந்தையின் மீது இன்றுமொரு சிங்கம் பாய்கிறது. அது இந்த சிங்கக் குட்டியைக் கண்டு அதனைத் தூக்கிச் செல்கிறது.

அந்த சிங்கக் குட்டி தன்னை ஆடாகக் கருதியதால் பயந்து நடுங்குகிறது.

“நீ ஆடல்ல; சிங்கந்தான். சிங்கத்தின் குட்டிதான் நீ ” என்று சிங்கம் அதற்கு உபதேசம் செய்து அதனை உணர வைக்கிறது. இப்படி சாஸ்திரங்கள் நமக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுகின்றன.

இதுபோல் நமது ஆன்மீக இலக்கியங்களில் கூறப்படும் புராதனமான இன்னுமொரு கதையும் உண்டு.

ஒரு மன்னனுடைய மகனை எதிரிகள் கடத்திச் சென்று காட்டில் போட்டு விடுகிறார்கள். அந்த இளவரசன் வேடர்களால் எடுத்து வளர்க்கப்படுகிறான்.

இளவரசன் பெரியவனாக வளர்ந்தாலும், தன்னை வேடுவர்களுள் ஒருவனாகவே கருதி வருகிறான்.

அரசர் ஒருமுறை தனது பரிவாரங்களுடன் வேட்டைக்குச் செல்லும் போது, வேடுவனாக இருக்கும் இளவரசனைக் கண்டு கொள்கிறான். அவனுடைய அங்க மச்ச அடையாளங்களைக் கொண்டு அவன் இளவரசன்தான் என்பது உறுதி செய்யப்படுகிறது.

இப்படி,

நமது நிஜ சொரூபம் ஆன்ம சொரூபமாக இருக்க, நாம் ஓர் அற்புதமான மானிடனாக இருந்து அல்லல் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

நாம் ஆன்ம சொரூபம் என்பதைக் கண்டு கொண்டால் அதை விடச் சிறந்தது வேறு என்னவாக இருக்க முடியும் ?

ஏனெனில், நாம் நமது அன்றாட நிகழ்வுகளில் அவ்வளவு சிரமங்களுக்கு உள்ளாகிறோம். உலகத்துப் பிரச்சினைகளைத்தான் சந்திக்க வேண்டும் என்றால், நமது மனதிலுள்ள பிரச்சினைகள் அதை விடவும் அதிகம். காலையில் எழுந்தது முதல் இரவு படுக்கும் வரை ஆயிரம் பிரச்சினைகள்; மன அழுத்தங்கள். படுத்த பிறகு கூட தூக்கம் வர மறுக்கிறது.

நாம் மனமல்ல; உடலல்ல; நாம் ஆனந்த சொரூபமான ஆன்மாதான் என்பதைக் கேட்பதற்கு மகிழ்ச்சியாகத்தான் உள்ளது.

ஆனால் இது நடைமுறை சாத்தியமானதா ?

நம்மை ஆசை காட்டி மோசம் பண்ணுகிறார்களா ?

நல்ல விளைவுகள் ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கையில் கூறப்பட்ட பொய்யான கருத்துக்களா ?

வேத சாஸ்திரங்கள் சொல்லுவது நிச்சயமாக பொய்யாக இருக்க முடியாது என்ற அரைகுறை நம்பிக்கையுடன் நாம் மேலும் சற்றுத் தொடர்ந்து பார்ப்போம்.

*****

2. ஆன்மாவை அறிவது எவ்வாறு

நமக்கு உடல் இருப்பது, நமக்குத் தெரிகிறது. இது நம் அனைவருக்கும் வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது.

நமது உடலுக்குத்தான் வெளிப்படையாகத் தெரியும் உருவம் இருக்கிறது.

நம் உடல்தான் பிறப்பை எடுத்துள்ளது. குழந்தையாகப் பிறப்பெடுத்த நமது உடல் சிறிது சிறிதாக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது.

நமது உடல் மூலமாகத்தான், நாம் மெய், வாய். கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐம்பொறிகளின் வழியாக ஒவ்வொன்றையும் உணர்ந்து அறிகிறோம்.

ஏதாவது ஒரு கருவி போய் விட்டதென்றால் அது சம்பந்தப்பட்ட உணர்வுகளும் நமக்கு இல்லாமல் போய் விடுகின்றது.

கண் பழுதடைந்து விட்டால் ஒளி சம்பந்தமான உலகம் நமக்கு இல்லாமல் போய் விடும்.

செவி பழுதடைந்து விட்டதென்றால் ஒலி சம்பந்தமான உலகம் நமக்கு இல்லாமல் போய் விடும்.

இப்படி நமது உடலின் மூலமாகவே நாம் இந்த உலக அம்சங்கள் அனைத்தையும் உணர்ந்து அறிகிறோம்.

நம்மைப் பொருத்த அளவில் நமது உடல் உணர்வுகள்தாம் நமது மொத்த உலகம்.

நமது உடலால் அறிய முடியாதது எதையும் நம்மால் அறிய முடியாது.

அடுத்ததாக நம்மிடம் உள்ளது நமது அறிவு. அதை நமது மனது என்று கூறுகிறோம்.

நமது மனதால் அறிவது என்பதை, இந்த ஐந்து பொறிகளுடன் சேர்த்து எடுக்க முடியாது. அதை ஆறாவதாக

உள்ள இன்னுமொரு பொறி அல்லது புலன் என்றே கூற வேண்டும்.

ஆனால் இந்த ஐந்து பொறிகள் மூலம் நாம் அறிவதை எல்லாம் ஒருங்கிணைத்துத் தொகுத்து அறிவதுதான் நமது அறிவு.

பொறிகளின் உதவி இல்லாமலும், நமது மனது, தனியாகச் சிந்தித்தும் சில முடிவுகளைக் கொடுக்கிறது.

இந்த அறிவு - மனது - இருப்பதும், நமக்கு வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது.

நாம் தூங்கும் போது மட்டுந்தான் நமது மனது ஓய்வு பெறுகிறது. அங்கேயும் சில நேரங்களில் கனவாக வெளிப்படுகிறது.

இப்படி,

நாம் நமது உடலையும் அறிகிறோம்; மனதையும் அறிகிறோம்.

இப்போது நம்மை வேறுவிதமாக அறியச் சொல்லி நமது ஆன்மீக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

நம்மை ஆன்மா என்று எப்படி அறிந்து கொள்ளுவது ? எதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளுவது ?

நாம் எதையாவது அறிவதாக இருந்தால், நாம் ஐம்புலன்களின் வழியாக அறிகிறோம்; அல்லது மனதால் அறிகிறோம்.

இவை தவிர, அறியக் கூடிய கருவிகள் எவையும் நம் கைவசம் இல்லை.

நமது ஐம்புலன்களின் மூலமாக ஆன்மாவை அறிய முடியுமா ?

நமது அறிவின் மூலமாக ஆன்மாவை அறியமுடியுமா?

நம்முடைய ஆன்மாவைப் பற்றி பகவத் கீதையில் கூறப்பட்டிருப்பதை படித்திருக்கிறீர்களா ?

“ஆன்மா, நீரில் நனையாதது; நெருப்பில் வேகாதது; பிறக்காதது; இறக்காதது; புலன்களாலோ, அறிவினாலோ அறிய முடியாதது.”

இப்படி கூறுகிறது கீதை.

நமக்கு அறியக் கூடிய கருவிகள் எவற்றாலும் அறிய முடியாதது ஆன்மா என்று கூறப்பட்டு விட்டது.

புலன்களாலும் அறிய முடியாது; அறிவினாலும் அறிய முடியாது என்றால் என்ன அர்த்தம்?

ஆன்மா என்பதை எவராலும் அறியவே முடியாது என்று அர்த்தமா?

பிறகு ஆன்மா என்ற ஒன்று இருக்கிறது என்பதற்கு என்ன தான் சான்று?

அப்படியானால் ஆன்மா என்பது அறிய முடியாத பொருளா?

இதற்கு நமது சாஸ்திரங்கள் என்ன வழிதான் கூறுகிறது? சாஸ்திரங்களிலும் இதற்கான வழி கூறப்படவில்லையா?

சாஸ்திரங்களில் அந்த கீதையிலேயே, இதற்கான வழி கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் அந்த வழியை என்னவென்று கேட்டால், நமது தலை இன்னும் கொஞ்சம் சுற்றிப் போய் விடும்.

அப்படி என்னதான் வினோதமான முறையில் சாஸ்திரங்களில் அதற்கான வழி கூறப்பட்டுள்ளது?

“ஆன்மாவின் மூலம் ஆன்மாவை அறிவாயாக!”

இப்படிதான் சாஸ்திரங்களில் இதற்கான வழிமுறை கூறப்பட்டுள்ளது. ஆன்மாவை எப்படி அறிவது என்பது இதன் மூலம் நமக்குத் தெள்ளத் தெளிவாக விளக்கியிருக்க

வேண்டும். அப்படி விளங்காத பட்சத்தில் அதற்கு நாம் பொறுப்பல்ல; நமக்கு போதித்த சாஸ்திரங்கள்தாம் பொறுப்பு.

உறவினர் ஒருவர் காணாமல் போய் விட்டார் என்று காவல் நிலையத்தில் புகார் கொடுக்கின்றோம். அதிகாரி அது சம்பந்தமாக நம்மை விசாரிக்கின்றார்.

“காணாமற் போனவர் கடைசியாக எந்த ஊருக்குப் போனார் என்று யாருக்காவது தெரியுமா ? ”

“எங்களில் எவருக்கும் தெரியாது; ஆனால் ஒருவருக்கு மட்டும் அவர் கடைசியாக எந்த ஊருக்குப் போனார் என்பது தெரியும்.” என்று நாம் அவருடைய விசாரணைக்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுக்கிறோம்.

“யார் அவர்? இப்போது அவர் எங்கே இருக்கிறார் ? ” விசாரணை அதிகாரி மீண்டும் கேட்கிறார்.

“அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்பது தெரியவில்லை! அவர்தான் காணாமல் போனவர் ! ”

இப்படி நாம் பதில் கொடுத்தோமானால், அந்த விசாரணை அதிகாரி என்ன ஆவார்?

நம்மையே காணாமல் ஆக்கி விடுவார்.

சாஸ்திரத்தின் கூற்று, இப்படியொரு வேடிக்கையாகவும், வினோதமாகவும் அமைந்துள்ளது.

ஆனால் சாஸ்திரங்கள் நம்மிடம் விளையாடவில்லை, நம்மிடம் ஜோக் அடிக்கவில்லை.

சாஸ்திரங்கள் தமது கருத்தை தீர்க்கமாக இப்படிக்கூறுகிறது. அந்தக் கூற்றில் அணு அளவேனும் பொய் கிடையாது. ஆன்மாவைப் பற்றி அவ்வாறல்லாமல், வேறு எவ்வாறும் விளக்கிக் கூற முடியாது.

வேறு எந்த வகையில் அதனைக் கூறினாலும் அது பொய் ஆகிவிடும்.

சாஸ்திரங்கள் இவ்வாறு கூறியிருப்பது சத்தியமான உண்மையாகும்.

இது ஆன்மாவைப் பற்றி சாஸ்திரங்கள் கூறும் 'பிரமாணம்' ஆகும்.

'பிரமாணம்' என்பது மாறாத முழு முதல் உண்மையைக் குறிப்பதாகும். **Absolute Truth** ஐக் குறிப்பதாகும்.

சரி,

சாஸ்திரங்களின் மீதுள்ள மரியாதையின் நிமித்தம் இதை நாம் உண்மைதான் எனவும், சரியான விளக்கம்தான் எனவும் ஏற்றுக் கொள்வதாகவே வைத்துக்கொள்வோம்.

ஆனால்,

இதனை நாம் எப்படிப் புரிந்து கொள்வது ? நம்முடைய இன்றைய வாழ்வோடு அதனை எவ்வாறு இணைப்பது ?

அதனைப் புரிந்து கொள்ளுவதால் நமக்கு என்ன தான் ஆதாயம் ?

ஆன்மாவைப் புரிந்து கொள்ளுவதால் ஆன்மாவுக்கு மட்டுமே இலாபம், நம்முடைய இன்றைய வாழ்வுக்கு எந்த உபயோகமும் கிடையாது என்று ஆகிவிட்டால்,

பிறகு இது பற்றிய ஆய்வே தேவையில்லாமல் போய் விடும்.

இப்போது, நாம் யார் ? அல்லது நான் யார் ?

நமக்கும் ஆன்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன ?

என்ற கேள்வியையும் நாம் கேட்க வேண்டிய நிலையில் உள்ளோம்.

*****

3. நான் யார்

“நீங்கள் யார்?” என்று உங்களை எவராவது கேட்கிறீர்கள் என வைத்துக் கொள்வோம்.

என்ன பதில் சொல்லுவீர்கள் ?

“ நான் ஆன்மா ” என்று கூறுவீர்களா ?

நிச்சயமாக அப்படிக் கூறமாட்டீர்கள். நான் ஆன்மா என்று நம்மை நாம் அறிந்திருக்கவில்லை. ஆகவே, நம்மை நாம் ஆன்மா என்று கூறுவதில்லை.

நம்மை நமது உடலோடு சம்பந்தப்படுத்தி, நான் யார் என்று நாம் விளக்கம் கொடுக்கலாம். அல்லது நம்மை நமது மனதோடு சம்பந்தப்படுத்தி நான் என்று விளக்கம் கொடுக்கலாம். அல்லது நம்மை நமது உடலும், மனதும் சேர்ந்து கலவையாகக் கருதி நான் யார் என விளக்கம் கொடுக்கலாம்.

நமது உடலில் உள்ள பொறிகளின் வாயிலாக அனைத்தையும் அறிந்து கொண்டாலும்,

நமது மனதின் துணையோடுதான் அதனைப் புரிந்து கொள்ளுகிறோம். ஆகவே உடலைவிடவும், நாம் புரிந்து கொள்ளும் மனம் என்னும் பகுதி தான் மிகவும் முக்கியத்துவம் உடையதாக உள்ளது.

மிருகங்களுக்கும் உடல் இருக்கின்றது; பொறிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகளுக்கு நம்மைப் போன்ற மன அமைப்பு இல்லை. ஆகவே எந்த மிருகமும், நான் யார் என்று கேட்பதில்லை. எந்த மிருகமும் ஆன்மா என்றால் என்ன வென்று கேட்பதில்லை.

எனவே நம்மைப் பொருத்த வரையிலும், நமது மன அமைப்பு தான் பிரதானமான பங்கு வகுக்கின்றது.

நான் என்று தன்னை முன்னிலைப்படுத்திக் கொள்ளுவது நமது மனதே. நம்முடைய மனது தான் தன்னை

நான் என்று கூறிக் கொள்ளுகிறது. தன்னுடைய பகுதியாக அது நமது உடலையும் சேர்த்துக்கொள்கிறது.

நமது உடல் தன்னை நான் என்று கூறிக் கொள்ளுவதில்லை.

நமது மனதுதான் நம்மைப் பொறுத்த வரையிலும் 'நான்'.

ஆனால் நமது சாஸ்திரங்கள் என்ன கூறுகின்றன என்றால்,

“ நமது மனதுக்கு சுய ஒளி கிடையாது ” என்று கூறுகிறது.

சந்திரனையும், சூரியனையும் நமக்குத் தெரியும். சந்திரனுக்கு சுய ஒளி கிடையாது என்றும், சூரியனுக்கு சுய ஒளி உண்டென்றும் நாம் அறிகிறோம். சூரியனுடைய ஒளி சந்திரனில் பட்டு பிரதிபலிப்பது தான் நிலவொளி என்று நாம் பாடத்தில் படிக்கிறோம்.

அப்படி நமது மனதுக்கு சுய ஒளியோ, சுய உணர்வோ கிடையாது. சூரியன் எனப்படும் பிரம்மத்திலிருந்து தான் அது ஒளியையும் உணர்வையும் பெறுகிறது.

சூரியனுடைய மொத்த ஒளியையும் சந்திரன் பிரதிபலிப்பதில்லை. சந்திரனில் படக்கூடிய அந்த சூரிய ஒளியை மட்டுமே சந்திரன் பிரதிபலிக்கின்றது.

அப்படி, சந்திரனில் படக்கூடிய சூரிய ஒளிதான், நமது மனதில் செயல்படக் கூடிய பிரம்மம்.

ஒரு படகு மொத்தமான கடலில் சென்றாலும், கடலின் ஏதோ ஒரு பகுதியில் தான் அந்த படகு மிதக்கிறது.

அப்படி நமது மனதோடு தொடர்புடைய பிரம்மத்தைத் தான் கூடஸ்தான் ஆன்மா சாட்சி என்று கூறுகிறார்கள். சாஸ்திரங்கள் அப்படிக்கூறுகின்றன.

சந்திரனில் படும் சூரிய ஒளி சுத்த சைத்தன்யமாக இருக்கிறது.

படகைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கும் கடல் சுத்த சைத்தன்யமாக இருக்கிறது.

சந்திரனில் படரும் சூரிய ஒளி, நிலவொளியகப் பிரதி பலிக்கிறது.

சந்திரனில் படரும் வரை அது சூரிய ஒளி. அதுவே சந்திரனிலிருந்து பிரதிபலிக்கும் போது, நிலவொளி. சந்திரனுக் கென்று தனியான ஒளி எதுவும் கிடையாது. ஆனால் சுத்தமான சூரிய ஒளியை வேறு தன்மையில் மாற்றிக் கொடுக்கிறது.

சந்திரனில் படரும் சுத்தமான சூரிய ஒளியை, கூடஸ்தான் என்று கூறுகிறோம். சந்திரனிலிருந்து பிரதிபலிக்கும் நிலவொளியை சிதாபாசன் அல்லது ஆபாசன் என்று கூறுகிறோம்.

நமது மனதோடு தொடர்புடைய பிரம்மத்தை ஆத்மா அல்லது கூடஸ்தான் எனக் குறிப்பிடுகிறோம். மன உணர்வாக அது பிரதிபலிக்கும் போது அதனை சிதாபாசன் (சித் + ஆபாசன்) அல்லது ஆபாசன் என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

மின்சாரத்தால் இயங்கக் கூடிய மின்சார சாதனங்கள் உள்ளன. ஒரு சாதனத்தில் அந்த மின்சார சக்தி ஒலியாக மாற்றப்படுகிறது.

இன்னுமொரு சாதனத்தில் அந்த சக்தி ஒளியாக மாற்றப்படுகிறது.

மற்றமொரு சாதனத்தில் அதுவே வெப்பமாக மாற்றப்படுகிறது.

இன்னுமொரு சாதனத்தில் அதுவே குளிராக வெளிப்படுகிறது.

நமக்கு மின்சாரம் வெளிப்படையாகத் தெரிவதில்லை.

நமக்கு மின்சாதனங்களின் மூலமாக வெளிப்படுவது தான் வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றன.

நமக்கு வெளிப்படையாகத் தெரிவது, ஓசை, ஒளி, வெப்பம், குளிர். இவை அனைத்தும் விளைவுகள். இந்த விளைவுகளின் வழியில் நாம் அதன் காரணத்தை அறிந்தால், அந்தக் காரணப் பொருள் வினோதமான பொருளாகி விடும்.

ஓசையைக் கொண்டு மின்சாரத்தை அறிவோமாயின், மின்சாரத்தையும், ஓசையின் அம்சமாகவே கருதி விடுவோம்.

இப்படி என்ன விளைவைக் கொண்டு, அந்த மின்சாரத்தை அறிவோமாயினும், அந்த விளைவின் அம்சமாகவே, அந்த மின்சாரத்தையும் அறிந்து விடுவோம்.

விளைவுகளுடைய காரணம் அந்த உபகரணங்களே ஆகும்.

உபகரணங்களை இயக்கியது மட்டும் தான் மின்சாரம்.

உபகரணங்களின் விளைவைக் கொண்டு மின்சாரத்தை அறிந்து கொள்ள முடியாது.

அதனால் தான் “ ஆன்மாவை ஆன்மாவால் அறிக ” என்று சாஸ்திரங்கள் கூறிவிட்டன.

இது சம்பந்தமான விளக்கங்களுள், இன்னும் ஒரு வகையான விளக்கம் கூறப்படுகிறது.

அதாவது, ஜட அம்சம் மற்றும் உயிர் அம்சம் என்று இதுபற்றி விளக்கப்படுகிறது.

சூரியனுக்கு சுய ஒளி உண்டு என்று பார்த்தோம். சூரியனின் ஒளியை வாங்கிதான் சந்திரன் ஒளிக்கிறது என்பதையும் பார்த்தோம்.

இப்படி சுயத்தன்மை உடையதை உயிர் அம்சம் உடையதாகவும், சுயத்தன்மை இல்லாததை ஜட அம்சம் உள்ளதாகவும் கூறுகிறார்கள்.

ஆன்மாவை உயிர் அம்சம் உடையதாகவும், நமது உடல் மற்றும் மனதை ஜட அம்சம் உடையதாகவும் கூறுகிறார்கள்.

நமக்கு நமது மனதும், உடலும் இயங்குவது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. ஆன்மாவின் இயக்கம் தான் வெளிப்படையாகத் தெரியவில்லை.

“ஆனால் ஆன்மாவின் சந்நிதி விசேடத்தால் ஆன்மாவின் காரணத்தாலேயே, உடலும் மனதும் இயங்குகின்றன. ஆன்மா இல்லாத நிலையில் உடலுக்கும், மனதுக்கும் இயக்கம் கிடையாது. அவை வெறும் ஜடமே” என்று கூறுகிறார்கள்.

இது மட்டுமல்ல.

இன்னுமொரு அணுகுமுறையும் கூறப்படுகிறது.

அதாவது **Subject and Object** .

காண்பவன் மற்றும் காணப்படுவது.

நான் மரத்தைப் பார்க்கிறேன்.

இங்கு நான் என்பது **Subject** காண்பவன்.

மரம் என்பது **Object** காணப்படும் பொருள்.

நம்முடைய மனம் தன்னை நான் என்று கூறிக் கொள்கிறது. நான் பார்த்தேன்; நான் சாப்பிட்டேன் என்று நாம் சொல்லும் போது, அங்கு ஏற்படும் நான் என்பது, நமது மனதையே குறிக்கிறது.

ஆனால் நமது சாஸ்திரங்களின் கூற்றுப்படி,

உண்மையான நான் என்பது நமது ஆன்மாவே.

அதுதான் உண்மையான **Subject** : உண்மையான காண்பவன்.

அதனால் தான் மனதால் ஆன்மாவை அறிய முடியாதென்று கூறப்படுகிறது.

“காண்பவன் காணப்படும் பொருளை அறிகிறான் ”
என்ற கூற்றுதான் சரியாக உள்ளது. “காணப்படும் பொருள்
காண்பவனை அறிகிறது ” என்பது முரண்பாடான அம்சமே.
அப்படியொரு நிலை கிடையாது.

காண்பவன் மட்டுமே உண்மையான கர்த்தா. நமது
சாஸ்திரப்படி உண்மையான கர்த்தா என்பது நமது ஆன்மாவே.

*****

4. ஆத்ம சாட்சாத்காரம்

நம்முடைய சுயநிலையில், நாம் ஒவ்வொருவரும் ஆன்ம சொருபமாக இருக்கிறோம்.

நம்மை நம்முடைய உடலாகவும், மனதாகவும் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் காரணத்தாலேயே நம்முடைய வாழ்வு பிரச்சினைகள் மிகுந்ததாகவும், துயரங்கள் மண்டியதாகவும் உள்ளது.

நாம் நம்மை, உடலாலும், உள்ளத்தாலும் கட்டுப்பட்டவர்களாக அறிந்து கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையில் நமது உடலும் உள்ளமும், கட்டுப்பட்டவைகளே. அவைதாம் நாம் என்று கருதும் வரையில் அந்தக் கட்டுப்பாடு சம்பந்தப்பட்ட பாதிப்புக்கள் அனைத்தும் நமக்கு ஏற்படத்தான் செய்யும்.

நாம் ஓர் உடல் என்று கருதும் வரையிலும், அந்த உடலுக்கு ஏற்படும் நோய் நம்மைப் பாதிக்கத்தான் செய்யும். நாம் நம்மை மனது என்று எண்ணிக்கொள்ளும் வரை மனதிற்கு ஏற்படும் ஏமாற்றங்கள் நம்மைப் பாதிக்கத்தான் செய்யும்.

ஆன்மாதான் முக்கியமானது என்பதைக் கூற வருகிறேனா ?

ஆன்மாதான் முக்கியமானது; ஆன்மாதான் உண்மையானது என்பதை மீண்டும் மீண்டும் கூற வருகிறேனா ?

அப்படித் தோன்றலாம்.

ஆனால் நான் அதற்கு வரவில்லை.

ஆன்மாவுக்கு முக்கியம் கொடுக்கும் வகையிலேயே எனது விளக்கங்கள் அமைந்துள்ளது என்பது உண்மைதான்.

ஆனால் உண்மையில் எனது நோக்கம் வேறாக உள்ளது. ஆன்மாவுக்கு எந்த முக்கியத்துவத்தையும்

கொடுக் காமல் , ஆன் மாவை நம் மிடமிருந்து அப்புறப்படுத்துவதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளேன். அந்த விபரத்தை நாம் போகப் போக பார்த்துக் கொள்வோம்.

இப்போது நாம் ஆன்மாவின் உயர்வினைப் பற்றி சிந்திக்க வேண்டிய கட்டத்தில் இருக்கிறோம். அதனால் அதை மட்டும் எடுத்துக்கொள்வோம்.

நாம் நம்மை உடல் என்று எடுத்துக்கொள்வதால் உடல் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளும், நம்மை மனம் என்று எடுத்துக் கொள்வதால் மனம் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளும் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன.

நாம் நம்மை ஆன்மாதான் என்று கண்டுபிடித்த மாத்திரத்தில் நமது பிரச்சினைகள் அனைத்தும் நம்மை விட்டுப் போய் விடுகின்றன.

ஏனெனில் ஆன்மா என்பது, உடலையும், மனதையும் கடந்தது. உடல் உபாதையோ, மனதின் உபாதையோ, ஆன்மாவை எட்டுவதில்லை.

ஆன்மா நீரில் நனையாதது; நெருப்பில் வேகாதது; பிறப்பற்றது; இறப்பற்றது; அது என்றும் பூரணமானது.

இப்படி அதுபற்றி விவரிக்கப்படுகிறது.

ஆகவே,

நாம் ஆன்மா என்பதை அறிந்துகொள்வதன் மூலம் அனைத்து பிரச்சினைகளும் முடிவுக்கு வந்து விடுகின்றன.

இரமண மகரிஷியிடம் அன்பர்கள் பலரும் தங்களுடைய சந்தேகத்தைக் கேட்கிறார்கள். தங்கள் பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் தீர்வைக் கேட்கிறார்கள்.

இரமணர் தீர்மானமாகக் கூறுகிறார்.

“ஆத்ம சாட்சாத்காரம் ஏற்பட்டால் அன்றி நமது சந்தேகங்கள் தீராது; நமது பிரச்சினைகளும் தீராது. நம்மை

உடலாகவும், மனதாகவும் கருதுவதால்தான் நமக்கு எல்லா பிரச்சினைகளும், சந்தேகங்களும் ஏற்படுகின்றன. நான் உடலல்ல; மனதல்ல; எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமான ஆன்மாவே நான் என்ற ஆத்ம சாட்சாத்தகாரம் ஏற்பட்டால்தான் நமது சந்தேகங்களும் தீரும்; பிரச்சினைகளும் தீரும்.” என்று அவர் ஆணித்தரமாகக் கூறிவிடுகிறார்.

இப்போது பக்தர் அவரிடம் அதுபற்றி விளக்கம் கேட்கிறார்.

“ஆன்ம சாட்சாத்தகாரம் என்றால் என்ன? நான் என்பது எனது உடலை பிரத்யட்ச பாவமாகப் பார்க்கிறேன். அப்படி பிரத்யட்ச பாவமாக ஆன்மாவைப் பார்த்திடுவதுதான் ஆத்ம சாட்சாத்தகாரமா ? ”

நாம் நம்முடைய புலன்களின் உதவியுடன் உணர்ந்து அறிவதைத்தான் பிரத்யட்சமாக நேருக்கு நேராக அறிவதாக வைத்திருக்கிறோம்.

ஆத்ம சாட்சாத்தகாரம் என்பது இப்படி உணர்வு ரீதியாக நேருக்கு நேராக அறிவதா ?

நாம் நமது நண்பரைப் பார்த்து நண்பர்தான் என்று புரிந்து கொள்கிறோம். நமது பொறி புலன்களால் அவரை உணர்ந்து கொண்டாலும், நமது அறிவினால்தான் அவரை அடையாளம் கண்டு புரிந்து கொள்கிறோம்.

இப்படி ஆத்ம சாட்சாத்தகாரமும், உணர்வு பூர்வமாகவும், அறிவுபூர்வமாகவும் இருக்குமா ? இப்படி அறிந்து புரிந்து கொள்வதைத்தான், பிரத்யட்சமாக அறிவது என்று கூறுகிறோம்.

இப்படி பிரத்யட்சமாக புரிந்து கொள்வதுதான் ஆத்ம சாட்சாத்தகாரமா ?

உண்மையில் ஆத்ம சாட்சாத்தகாரம் என்று நாம் கூறுவோமேயானால், அது பிரத்யட்சமாக அறிவதைத்தான் குறிக்கிறது. அதனால் அந்த பக்தர் தன்னுடைய

சந்தேகத்தையும் நியாயமான முறையிலேயே வெளிப்படுத்துகிறார்.

அதுவரை இரமணர் தமது உபதேசங்களில் பெரும் பகுதியை, “ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம்” என்ற பெயரிலேயே வெளிப்படுத்திவந்தார்.

எதற்கெடுத்தாலும் அவரது ஒரே பதில் ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம், ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம், என்பதே.

“நைஷ்டிக பிரம்மச்சரியம் என்றால் என்ன ? ” என்று ஒரு பக்தர் கேள்வி கேட்கிறார். அதற்கு இரமணர் கொடுத்த பதிலும் இதுதான். “ ஆத்ம சாட்சாத்த்காரந்தான் உண்மையான நைஷ்டிக பிரம்மச்சரியம் ” என்று கூறி விடுகிறார்.

இப்படி அவரது ஒரே பதில் “ஆத்மசாட்சாத்த்காரம்.”

“ஆத்ம சாட்சாத்த்காரத்தை நாம் பிரத்யட்ச பாவமாக அடைவது எவ்வாறு ? ”

என்று பக்தர் கேட்கவும்,

இரமண மகரிஷியும் சற்று சிந்தித்து, தனது நிலைப்பாட்டை மாற்றிக்கொள்கிறார்.

“ அறியாமை அகல்வதே ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம். ஆத்ம தரிசனம் என்று வெறும் வார்த்தைக்காகத்தான் சொல்கிறோம். அறியாமை போவதுதான் ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம்.”

இப்படி அவர் அதனை வேறுவிதமாகக் கூறி விடுகிறார்.

இரமண மகரிஷி சாதாரண ஞானியல்ல. அவர் பிரம்ம ஞானி. அவரது வார்த்தைகளையும் சாஸ்திரமாகவே எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

இப்போது நமது கேள்வி வேறுவிதமாகத் திரும்பி விட்டது.

நாம் ஆத்ம சாட்சாத்த்காரத்தை அடைய வேண்டுமா, அல்லது அறியாமையை அகற்ற வேண்டுமா ?

5. எது அஞ்ஞானம்

ஆத்ம சாட்சாத்காரம் என்னும் வார்த்தையை நேர்முகமாக நாம் அடையும் நிலையைக் குறிக்கிறது. அறியாமையை அகற்றுவது என்பது, எதிர் முகமாக செயல்பட்டு அறியாமையை அகற்றி ஆத்ம சாட்சாத்காரத்துக்கு வழி வகுப்பது.

The first one deals with the positive aspect ; The second one deals with the negative aspect .

“ ஆத்மாவை ஆத்மாவால் அறிக ”, என்று சாஸ்திரங்கள் கூறிவிட்டன.

“அறியாமையை அகற்றுவதால் ஏற்படுவதே ஆத்ம சாட்சாத்காரம்.”

இது இரமண மகரிஷியின் கூற்று.

“ஆத்மாவை ஆத்மாவால் அறிக ” என்பதில் அங்கு ஆன்மா மட்டுமே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. அதற்கு அன்னியமானவைகள் எல்லாம் மறைபொருளாகி விடுகின்றன.

தன்னுடைய ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தை நேர்முகமாக பலரும் தேடி வருகின்றனர்.

தன்னை ஒரு பூரணப் பொருளாக எடுத்துக் கொண்டு அதனை சாட்சாத்கரிக்க முயன்று வருகிறார்கள்.

“நானே சுத்தமான ஆன்மா; நானே பரம்பொருள் ” என்று நேர்முகமான அணுகுமுறை அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமாக உள்ளது.

தன்னுடைய சுயமான இருப்பு நிலையைதன்னுடைய ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தை அறிந்து தனக்குள்ளே மூழ்கும் தவ முயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

ஆனால் அப்படி வெற்றி பெற்றவர்கள் இதுவரை எவரும் கிடையாது. ஏனெனில் அது சாத்தியமே இல்லாத ஓர் அணுகுமுறை. எத்தனை ஜென்மங்கள் எடுத்து ஒருவர் இப்படி

முயன்று வந்தாலும் அவரால் இந்த வழியாக ஆத்ம சாட்சாத்தகாரத்தை அடையவே முடியாது.

ஆனால் இந்த வழிமுறையிலும் கூட ஒரு விதி விலக்கு உண்டு. அது என்ன விதி விலக்கு என்பதை அதற்கான சந்தர்ப்பம் வரும் போது பார்ப்போம்.

ஆன்மாவை இப்படி (என்னைப் பொருத்த வரை) நேர்முகமாக அறிய முடியாது என்பதைப் பார்த்தோம்.

இனி, அடுத்த வழி என்ன?

“அஞ்ஞான நாசமே ஆத்ம சாட்சாத்தகாரம்” இதுதான் அடுத்த வழி.

அறியாமை நீங்குவதுதான் ஆன்ம சாட்சாத்தகாரம்.

இதை நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

இங்கு அறியாமையின் நாசத்தைப் பற்றியும் கூறப்படுகிறது. ஆத்ம சாட்சாத்தகாரத்தைப் பற்றியும் கூறப்படுகிறது.

இங்கு ஆத்ம சாட்சாத்தகாரத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து பேசப்படவில்லை.

அறியாமைக்குத்தான் அறியாமையின் அழிவுக்குத்தான், முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பேசப்படுகிறது.

அது நிகழ்ந்த நிலையில் ஆத்ம சாட்சாத்தகாரம் ஏற்படுகிறது.

அறியாமை நீங்கியதன் விளைவாக ஏற்படுவதுதான் ஆத்ம சாட்சாத்தகாரம்.

இப்போது நாம் முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டுவது ஆத்ம சாட்சாத்தகாரமல்ல; அறியாமைதான்.

சரி,

அறியாமை என்றால் என்ன ?

இந்த அறியாமை யாருக்கு ஏற்படுகிறது ?

அறியாமை நீங்குவது என்றால் என்ன ?

சிங்கக்குட்டி, தன்னை ஆட்டுக் குட்டியாக எண்ணிக் கொள்ளுவது அறியாமை.

இளவரசன் தன்னை வேடுவனாக எண்ணிக் கொள்ளுவது அறியாமை.

இந்த அறியாமையில் உள்ளது எது ?

நமது ஆன்மாதான் அறியாமையில் உள்ளதா ? ஆன்மாதான் தன்னை ஆட்டுக் குட்டியாகத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டுள்ளதா ? ஆன்மாதான் தன்னை வேடனாக எடுத்துக் கொண்டுள்ளதா ?

ஆன்மா என்பது சுயம்பிரகாசமுடையது, பூரணமானது என்று பார்த்தோம்.

ஆகவே ஆன்மா, தன்னை மற்றொன்றாகக் கருதி மயங்கி விடுவதும் சாத்தியமில்லை.

அப்படியானால் மயக்கம் எவருக்கு ?

நமது உடல் என்பது ஐடத்தன்மை உடையது. தான் என்ன அறிகிறோம் என்ற உணர்வே இல்லாமல் பொறிகளின் வாயிலாக மட்டும் அறியக் கூடியது.

அறிவு அறியாமை என்ற பாகுபாடு நமது உடலுக்குக் கிடையாது. ஆகவே அறியாமை என்ற மயக்கம் நமது உடலுக்குக் கிடையாது.

அடுத்ததாக எஞ்சியிருப்பது நமது மனது மட்டுமே. நமது மனதானது, தனது உடலோடு பொருந்தியிருந்து தன்னை உடலாகக் கருதிக் கொள்கிறது. தனது அனுபவங்களோடு சார்ந்திருந்து தன்னை அனுபவிப்பவனாகக் காட்டிக்கொள்கிறது. நமது மனதுக்குத்தான் அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன. உடலுடன் பொருந்தியிருந்து உடலின்

அனுபவங்களை எல்லாம் தனது அனுபவமாக எடுத்துக்கொள்கிறது.

நமது மனதுதான் தன்னை ஓர் எல்லைக்குட்பட்ட நபராகக் கருதிக்கொள்கிறது.

அப்படியானால்,

அறியாமை உடையது மனதுதானா ?

ஆம். மனதுக்குத்தான் அறியாமை உள்ளது.

தன்னை ஓர் எல்லைக்குட்பட்ட சராசரி மனிதனாகக் கருதிக்கொள்கிறது.

சரி,

இதற்கும் ஆத்ம சாட்சாத்தாரத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம் ?

நமது மனம், தன்னுடைய எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு,

நான் மனமல்ல; நான் உடலல்ல; நான் சுத்தமான ஆன்மா என்று உணர வேண்டுமா ?

இப்படித்தான் பலரும் முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய முயற்சியையும், அணுகுமுறையையும் நமது சாஸ்திரங்களோடு இணைத்தே வைத்துள்ளார்கள்.

ஆகவே தங்கள் அணுகுமுறையும், தங்களது முயற்சியும் சாஸ்திரம் வலியுறுத்தும் ஒன்றாகவே எண்ணி வருகிறார்கள். ஏனெனில் அவர்களது கருத்துகளை உறுதிப்படுத்தும் வாசகங்கள் பல, சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

அது மட்டுமல்லாமல், மகான்கள் பலரும் அந்தக் கருத்தை உறுதி செய்வது போலும் பேசி வருகிறார்கள்.

சூரியனின் ஒளி தான், சந்திரனில் பட்டு நிலவொளியாகப் பிரதிபலிக்கிறதே தவிர, சந்திரனுக்கென்று ஒளி கிடையாது.

ஆகவே நிலவொளியை சந்திரனின் ஒளி என்று எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. அதனை சூரிய ஒளியாகவே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது அவர்களது அணுகுமுறை.

மனமும், உடலும் வெறும் ஜடமே. அவற்றுக்கு அறியும் தன்மையே கிடையாது. மனமும் உடலும் அறியும் தன்மையுடன் செயல்படுமேயானால் அது உடலோ மனமோ அல்ல. அது ஆன்மாவே. ஆகவே அனைத்தையும் ஆன்மாவாகக் காணுவதே அறிவுக் காட்சி. நம்மை மனதாகவும் உடலாகவும் காணுவதென்பது மயக்கக் காட்சியே.

அரைகுறை இருளில் நடந்து செல்லுகிறோம். நமக்கு முன்னால் பாம்பு ஒன்று படுத்துக் கிடக்கிறது. விளக்கை அடித்துப் பார்க்கிறோம். அது பாம்பல்ல; வெறும் கயிறுதான் என்பது தெரிகிறது.

உண்மை என்பது கயிறு மட்டுமே. பாம்பு என்பது வெறும் தோற்றமே.

உண்மை என்பது ஆன்மா மட்டுமே. உடல், மனம் என்பதெல்லாம் வெறும் தோற்றமே. அது ஒரு தற்காலிகமான ஒரு மயக்கமே.

இந்த விளக்கங்களெல்லாம் அற்புதமானவைகளாகவும், கேட்பதற்கு ஆனந்தமாயும் உள்ளன.

ஆனால்,

அதன் மூலம் நமக்கு ஆத்ம சாட்சாத்காரம் கிடைக்கிறதா என்றால், அதுதான் இல்லை. அது நம்மை ஏமாற்றி விடுகிறது.

அப்படியானால் ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தை அடைவது தான் எவ்வாறு ?

அஞ்ஞானம் அனைத்தும் நாசமாவதுதான் எவ்வாறு ?

*****

6. முழு முதல் உண்மை

“நான் ஆன்மா ” என்று ஆன்மாவிலிருந்து ஆரம்பிப்பது ஒரு முறை. இது நமது சாஸ்திரங்கள் கூறும் அணுகுமுறை.

“ நான் என்பது ஒரு மனோ அம்சமே. சிதாபாசன் எனும் ஆபாசனே நான். எனக்குத்தான் அஞ்ஞானம் உள்ளது; எனது அஞ்ஞானம் நீங்க வேண்டும் ” என்பது இன்னுமொரு அணுகுமுறை.

ஓர் உதாரணம்.

நீங்கள் ஒரு பள்ளி மாணவனாக இருக்கிறீர்கள். ஒரு நல்ல மாணாக்கனுக்கு எடுத்துக் காட்டாக நடந்து கொள்ளுகிறீர்கள். எல்லா பாடங்களிலும் நீங்கள் தான் முதல் மதிப்பெண் பெறுகிறீர்கள். அதுமட்டும் அல்லாமல் பள்ளிகளுக்கிடையே நடக்கும், விளையாட்டு, கட்டுரை, பேச்சு, ஓவியம் போன்ற அத்தனை போட்டிகளிலும் நீங்கள் முதற் பரிசு பெறுகிறீர்கள். ஒரு பள்ளி மாணவன் எத்தகைய ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்ற வேண்டுமோ. அந்த ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்றுவதிலும் நீங்கள் ஒரு முன்னுதாரணமாக இருக்கிறீர்கள்.

பள்ளியின் ஆண்டுவிழாவின் போது தலைமை ஆசிரியர் உங்களைப் பாராட்டி விழாக் கூட்டத்தில் பேசுகிறார். ஒவ்வொரு அம்சத்தில் நீங்கள் எவ்வாறு சிறந்தவர் என்பதை, ஒவ்வொரு நிகழ்வாக எடுத்துக் கூறி பாராட்டி உங்களையும், விழாவுக்கு வந்த கூட்டத்தினருக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கின்றார்.

கூட்டத்தினரும், உங்களைப் பாராட்டும் வகையில் கரகோஷம் செய்து, தங்களது மகிழ்ச்சியையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவிக்கின்றனர்.

இதே நிகழ்வை நாம் இன்னும் ஒருவிதமாக அணுகினால் எப்படி இருக்கும் ?

அதாவது,

உங்களைப் பற்றிய செய்திகள் அனைத்தும் உண்மைதான். அதில் எந்தவித மாற்றமும் இல்லை.

ஆனால் உங்களை அறிமுகம் செய்யும் பொறுப்பை, தலைமை ஆசிரியருக்குப் பதிலாக நீங்களே எடுத்துக் கொள்வதாக வைத்துக்கொள்வோம்.

நீங்களே உங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறீர்கள் : “இந்தப் பள்ளிக் கூடத்தில் நடந்த அத்தனை தேர்வுகளிலும் நானே முதல் மாணவன். எல்லா பள்ளிக் கூடங்களும் சேர்ந்து போட்டிப் போடும் போதும், எல்லா போட்டிகளிலும் மற்றவர்களைத் தோற்கடித்து நானே முதலாவதாக வந்து வெற்றி பெற்றுள்ளேன். ஒரு மாணவன் எப்படி ஒழுக்கமாக நடக்க வேண்டுமோ அத்தனை ஒழுக்கங்களையும் நான் பின்பற்றி வருகிறேன். எல்லா மாணவர்களும் என்னையே முன்னுதாரணமாகக் கொள்ள வேண்டும்.”

நீங்கள் கூறுவதில் பொய் எதுவும் கிடையாது. அவை அனைத்தும் உண்மையானவையே.

ஆனால் அதனையே தலைமை ஆசிரியர் கூறுவதாக இருந்தால், மகிழ்ந்து கரகோஷம் செய்திடும் கூட்டத்தினர்,

நீங்கள் இப்படி உங்களை நீங்களே அறிமுகம் செய்துகொள்ளும் போது,

தங்களுடைய முகத்தை சுழித்துக்கொள்கின்றனர். நாம் ஆன்மா என்பதும், நம்முடைய இயல்பான நிலை ஆன்ம சொரூபமே என்பதும் கற்பனையான ஒன்றல்ல.

அது உண்மை; முழு முதல் உண்மை.

It is nothing but the Absolute Truth .

இது தற்காலிகமான உண்மையன்று; இது என்றென்றும் மாறாத முழு முதல் உண்மையாகும்.

இது நம்மைப் பற்றியே கூறும், நம்மைப் பற்றிய உண்மையாக இருந்தாலுங் கூட,

இதனை விவரிக்கும் உரிமை, நமது சாஸ்திரங்களுக்கு மட்டுமே உண்டு.

சாஸ்திரத்தைப் படிப்பவர்களுக்கு இந்த உரிமை கிடையாது.

சாஸ்திரம் என்பது, படிக்கட்டுகளைப் பாதுகாக்கும் கைப்பிடிச் சுவர் மட்டுமே. கைப்பிடிச் சுவரின் மீது நடந்து போக முடியாது. பாதுகாப்புக்காக மட்டுமே அதனைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம். நடந்து போவதற்கு படிக்கட்டுக்களை மட்டுமே உபயோகித்தாகவேண்டும்.

நடைமுறை யதார்த்தங்களே நமக்குக் கிடைத்த படிக்கட்டுகளாகும்.

நம்மை ஆன்மா என்றோ, பரபிரம்மம் என்றோ, கூடஸ்தன் என்றோ சாட்சி என்றோ, நமது நிலையை ஆத்ம சாட்சாத்காரம் என்றோ, முக்தி நிலை என்றோ, மெய்ஞானத் துரியநிலை என்றோ கூறும் உரிமை சாஸ்திரங்களுக்கு மட்டுமே உண்டு.

இவை அனைத்தும் கைப்பிடிச் சுவர்களே. இவை அனைத்தும் யதார்த்தம் அல்ல; இவை அனைத்தும், நாம் நடந்து செல்லும் படிக்கட்டுக்கள் அல்ல.

ஒரு குருநாதர் அனைத்தும் பிரம்மம் மயம் என்று விளக்கம் கொடுத்தார்.

எதைச் சாப்பிட்டாலும் 'பிரம்மார்ப்பணம்' என்று சொல்லி சாப்பிட்டு வந்தார்.

ஒரு ஊரில் சிலர் இவருக்கு மது பானத்தை குடிப்பதற்குக் கொடுத்தார்கள்.

இவரும் 'பிரம்மார்ப்பணம்' என்று சொல்லி மதுபானத்தைக் குடித்தார். இவருடன் வந்த இவரது சீடர்களும், மிகவும் மகிழ்வடைந்து மதுபானங்களை 'பிரம்மார்ப்பணம்' சொல்லி சாப்பிட ஆரம்பித்தார்கள்.

குருநாதர், அவர்களைத் தடுக்கவில்லை.

இவரும், சீடர்களும் அடுத்த ஊருக்குச் சென்றார்கள். அங்கே, கொல்லர் ஒருவருடைய உலையில், உலோகக்குழம்பு கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

குருநாதர் அந்தக் குழம்பை எடுத்து, பிரம்மார்ப்பணம் சொல்லி, குடித்து விடுகிறார். “நீங்களும் குடியுங்கள்” என்று சொல்லி சீடர்களை உபசரிக்கிறார்.

சீடர்கள் நடுநடுங்கி விடுகிறார்கள்.

முழு முதல் உண்மையைக் கூறும் உரிமை சாஸ்திரங்களுக்கு மட்டுமே உண்டு. யதார்த்த உலகம் வேறு; அதன் அணுகுமுறை வேறு.

சாஸ்திரத்தின் வாக்கை, நம்முடைய வாக்காக எடுத்துக் கூறும் போது,

தேவையில்லாத குழப்பங்கள் எல்லாம் வந்துவிடும்.

ஆகவே நமது யதார்த்த வாழ்வை, யதார்த்தமான முறையில், சாஸ்திரங்களின் அங்கீகாரத்தோடு அணுகுவதுதான் சரியான அணுகுமுறை ஆகும்.

சாஸ்திரமென்னும் கைப்பிடிச் சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டே, யதார்த்தம் என்னும் படிக்கட்டுக்களில் ஏறிச் செல்லுவதுதான்,

சரியான அணுகுமுறையாகும்.

நம்முடைய யதார்த்த நிலையைப் பற்றி நாம் ஆய்வு செய்திட முடியும்.

ஆனால் நம்முடைய ஆன்ம சொரூபத்தை எடுத்து ஆய்வு செய்திட முடியாது.

நம்முடைய கைவசம் உள்ளது நமது மனோ இயக்கம் மட்டுமே. அதுதான் நமது யதார்த்தம். நமது உலகமே நமது மனதில்தான் உள்ளது.

நமக்கு ஏற்படும் அனைத்து இன்பதுன்பங்களும், நமது மனதின் தொடர்பாலேயே அமைந்துள்ளது. நம்முடைய அறிவும் நமது மனதில்தான் உள்ளது; நமது அறியாமையும் மனதில்தான் உள்ளது.

நம்முடைய மனோ இயக்கத்தை நம் மனம் போனபடி ஆய்வு செய்திடாமல்,

அதையும் கூட, நாம் நமது சாஸ்திரங்களின் உதவியோடு அணுகி ஆய்வு செய்திடலாம்.

நமது மனதைப் பற்றியும் சாஸ்திரம் விவரித்துக் கூறுகிறது.

நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள், நான்கு நிலைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

*****

7. மனதின் நான்கு பரிமாணங்கள்

இப்போதுதான் நாம் இந்த நூலின் மிக முக்கியமான பகுதிக்கு வந்துள்ளோம்.

கொஞ்சம் அக்கறையுடனும், உள்ளாந்த ஈடுபாட்டுடனும் நீங்கள் இதில் பங்கேற்றிடும் பட்சத்தில்,

மாமுனிவர்களுக்கும் இணையான நிலையில்,

நீங்களும் ஆத்ம சாட்சாத்தகாரத்தை அடைந்திட முடியும் என்பது,

சத்தியமான உண்மை.

நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்களை நான் காக வகைப்படுத்தி உள்ளனர்.

அவை, கனவு, நனவு, தூக்கம், தூரியம் ஆகும்.

கனவு என்றால் என்னவென்பது, நம் அனைவருக்கும் தெரியும். நமக்கு ஏற்படும் கனவு, நம்முடைய தூக்கத்தில் ஏற்படுகிறது.

தூக்கம் என்பது கனவற்ற தூக்கத்தைக் குறிக்கிறது. தூக்கத்தின் போது சில வேளைகளில் நமக்கு நினைவுகள் ஏற்படுகின்றன. தூக்கத்தில் ஏற்படும் நினைவுகளே, கனவுகள் என்று கூறப்படுகின்றன.

தூக்கத்தின் போது நமக்கு என்ன நடக்கிறது என்பதே நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் அதையும் கூட ஒருவித அனுபவம் என்றே கூறுகிறார்கள்.

கனவு என்பது ஒருவிதமான கற்பனை அம்சமே. அது உண்மையான நிகழ்வுகளைக் குறிக்கும் அனுபவம் அல்ல. கனவில் நாம் ஏதோ ஆபத்துக்களில் மாட்டிக் கொண்டிருப்பதாகக் காணலாம். அது உண்மையன்று. அது ஒரு கற்பனையே. நமது கனவில் ஏற்படும் கற்பனை அனுபவமே.

ஆனாலும் கூட, அப்படி நாம் கனவு காணும்போது, அந்தக் கனவில் நிகழும் சம்பவங்கள் அனைத்தும் உண்மையாகவே இருக்கும். கனவில் இருந்து நாம் எப்போது விழித்துக் கொள்கிறோமோ, அப்போதுதான் அந்தச் சம்பவங்கள் யாவும் வெறும் கற்பனை; வெறும் கனவு என்பது தெரிய வரும்.

அடுத்து உள்ளது, நமது நனவுநிலை. நனவுநிலை என்பதுதான் நமது யதார்த்த நிலை. இங்கு நாம் கற்பனையாகச் செயல்படுவதில்லை.

நிகழ்வுகள் அனைத்தும் நம் கண் முன்னே நிகழ்கிறது. நீங்களும் அதில் யதார்த்தமாக பங்கு பெறுகிறீர்கள். நீங்கள் இந்த நூலைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இந்த நூல் கற்பனையானதல்ல. நீங்கள் ஒரு கற்பனை அல்ல. நீங்கள் இருப்பதும் ஒரு யதார்த்த உண்மை. நீங்கள் இந்த புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருப்பதும் யதார்த்த உண்மை.

யதார்த்த நிகழ்வுகளோடு நீங்கள் யதார்த்தமாகப் பங்கு பெறமுடியும். அந்த நிகழ்வுகளோடு தொடர்புடைய மற்றவர்களும் உண்மையானவர்கள்.

ஆனால் கனவில் ஏற்படுவது அப்படி அல்ல. கனவில் ஏற்படும் அத்தனை நிகழ்வுகளும் நமது மனோரீதியான கற்பனையே. அந்த நிகழ்வில் கலந்துகொள்ளும் அத்தனை நபர்களும் நமது கனவு என்னும் கற்பனையே.

தூக்கம் என்பது என்ன என்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும். கனவற்ற தூக்கத்தில் நாம் தன்னுணர்வற்று தூங்குகிறோம். ஆகவே அங்கு நிகழ்வது எதுவும் நமக்குத் தெரியாது. அவை எதுவும் நமது மனதில் பதிவாகவும் ஆகாது.

தூக்கம் என்பதை மனோ அனுபவங்களில் ஒன்றாகக் கருதினாலும், அது வெளிப்படையாக உணர்ந்தறியும் அனுபவமாக இல்லாததால், அதை நாம் முக்கியமான ஒன்றாக எடுத்து ஆய்வு செய்யத் தேவையில்லை.

இப்போது நமது ஆய்வில் உள்ளது, கனவு மற்றும் நனவு ஆகியவை மட்டுமே. இந்த இரண்டைப் பற்றியும் ஓரளவு பார்த்து விட்டோம்.

இனி நாம் பார்க்க இருப்பது துரியம்.

துரியம் என்றால் என்ன ?

துரியம் என்பதுதான், ஆன்ம விழிப்புநிலை என்று கூறப்படுகிறது.

துரியத்தில் இருப்பது என்பது ஆன்ம விழிப்பில் இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. இதைத்தான் துரிய அனுபவம் என்று கூறுகிறார்கள். துரிய அனுபவம் ஆன்ம விழிப்பு நிலை என்று அதற்கு ஒரு பெயரைக் கொடுத்து விட்டதால் அது என்ன என்பது நமக்குப் புரிந்துவிடாது.

நாம் கனவு காணும் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். ஆதன் மூலமாகத்தான் துரியம் என்றால் என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

கனவைப் பற்றி நமக்குத் தெரியும். நமது கனவில் நாம், சில சமயங்களில் இறந்து போனவர்களைக் கூட காணுவோம். அவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருப்பது போன்று கூட கனவு காணுவோம். அப்படி இறந்து போனவர்கள் நேரில் வரும்போது அவர்களிடம், “ நீங்கள்தான் இறந்து போய் விட்டீர்களே, நீங்கள் எப்படி திரும்பி வந்தீர்கள் ” என்று கூட கேட்போம்.

ஆனாலும் கூட, நாம் காணுவது கனவா என்ற சந்தேகம், நமக்குத் துளி கூட ஏற்படாது.

கனவு முடியும் வரை கனவில் உள்ள அத்தனை சம்பவங்களும் நிஜமாக நேரில் நடப்பவைகளாகவே இருக்கும்.

நாம் எப்போது, கனவிலிருந்து விழித்து நனவு நிலைக்கு வருகிறோமோ,

அப்போதுதான், கனவு என்பது கனவாகத் தெரியும்.

இவ்வளவு நேரமும் நாம் கனவைத் தான் கண்டிருக்கிறோம் என்பது தெரியும். கனவிலிருக்கும் வரை கனவு நிலை கூட, நனவு நிலை மாதிரியே தெரியும்.

நிஜமான நனவு நிலைக்கு வந்த பிறகுதான், கனவு என்பது கனவாக அடையாளம் காணப்படுகிறது.

எப்படி நனவு நிலைக்கு வந்ததால், நனவாகத் தெரிந்த கனவு நிலை, கனவு நிலைதான் என்று புரிந்து கொள்ளப்பட்டதோ,

அப்படி,

நாம் துரிய விழிப்புக்கு வந்த நிலையில்,

இப்போது இருக்கும் நனவு நிலையும் கனவுநிலையாக மாறி விடும்.

நனவு நிலையிலிருந்து பார்க்கும் போதுதான், கனவு என்பது, கனவுநிலையாகிவிடும்.

அதுபோல், துரிய நிலையிலிருந்து பார்க்கும் போதுதான்,

நனவு என்பதும், கனவு நிலையாகிவிடுகிறது.

ஆக

துரிய விழிப்புதான் முக்கியமானது.

அது ஏற்படும் போது,

நமது அனுபவத்தின் பரிமாணமே மாறிவிடுகிறது.

கனவிலிருந்து, நனவென்னும் விழிப்புக்கு வந்து விடுவது போல்,

நனவிலிருந்து,

துரியம் என்னும் உன்னதமானதொரு விழிப்புக்குப் போய்விடும்,

இந்தத் தூரிய விழிப்புதான் ஆன்ம விழிப்பு, ஆன்ம சாட்சாத்தகாரம் என்றெல்லாம் கூறப்படுகிறது.

சரி,

இந்தத் தூரிய விழிப்புக்கு வருவதெவ்வாறு ?

இந்தத் தூரிய விழிப்புக்கு நாம் வந்து விடுவோமாயின், நமது அன்றாட பிரச்சினைகள் அனைத்தும் வெறும் கனவாகப் போய்விடுகிறது.

நமது நனவுநிலை கனவாகும் போது, நமது பிரச்சினைகள் அனைத்தும், ஒட்டு மொத்தமாகக் கனவாகி விடுகின்றன.

நாம் எதை அடைந்தால் வேறு எதையும் அடைய வேண்டியதில்லையோ, நாம் எதை அறிந்து கொண்டால் வேறு எதையும் அறிய வேண்டியதில்லையோ,

அதுதான் இந்தத் தூரிய நிலை.

ஆனால்,

இந்த உன்னத நிலையை அடைவது எவ்வாறு ?

*****

8. இதுவா ஆத்மசாட்சாத்காரம் ?

யதார்த்தம் என்னும் படிக்கட்டில் நாம் ஏறி பார்த்தோமானால், துரியம் எனும் இதற்கு விடை எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

கைப்பிடிச் சுவராய் இருந்து உதவும் சாஸ்திரங்களின் உதவியை நாம் நாடினால், அந்த சாஸ்திரம் நமக்கு என்ன சொல்லுகிறது ?

“ நீ எதை அடைந்தாலும், அதை நீ இழக்க வேண்டியது ஏற்படும். உண்மை என்பது என்றென்றும் உள்ளது. அதை நீ அடையத் தேவையில்லை. அது எப்போதும் உள்ளது; என்றென்றும் உள்ளது; இப்போதும் உள்ளது.”

சாஸ்திரங்கள் இப்படிச் கூறிவிடுகின்றன.

இதனால் நாம் என்ன புரிந்து கொள்கிறோம் ? இதனால் நமக்கு என்ன விளைவு ஏற்படுகிறது ?

“ துரியம் என்பது எப்போதும் இருக்கிறது” என்பது சாஸ்திரம் கூறும் உண்மை.

ஆனால் இது உண்மையா என்ற சந்தேகம்தான் நமக்கு ஏற்படுகிறது.

ஏனெனில், நமக்கு தூக்கம் என்னும் அனுபவம் ஏற்பட்டதை, தூங்கி விழித்த பிறகாவது புரிந்து கொள்கிறோம்.

கனவு அனுபவம் நமக்குத் தெரிகிறது. பல கனவுகளை நாம் மறந்து விட்டாலுங்கூட, சில கனவுகள் நமது நினைவில் தங்கியிருக்கின்றன.

நனவுநிலை அனுபவமும் நமக்குத் தெரிகிறது. ஏனெனில் நாம் இந்தக் கணத்தில் நனவு நிலையின் அனுபவத்தோடு தான் இருந்து வருகிறோம்.

இவை அனைத்தும் நிதர்சனமாக நமக்குத் தெரிகிறது.

ஆனால் எப்போதும் இருப்பதாகக் கூறப்படும் தூரிய நிலை அனுபவம் என்பது என்ன ?

அதை நாம் அறிந்து கொண்டிருக்கின்றோமா ?

அதை நாம் அறியாத பட்சத்தில் அதை எப்படி அனுபவம் என்று கூறமுடியும் ? பிறகு எப்படி அதைத் தூரியம் என்று கூறமுடியும் ?

நமக்கு அறுசுவை உணவுகளைப் பற்றித் தெரியும். ஆறுவிதமான சுவைகளைப் பற்றித் தெரியும். சுவைகள் ஆறுவிதமாக இருந்தாலும், அவற்றை நம்முடைய ஒரே நாக்கின் உதவி கொண்டுதான் உணர்ந்து அறிந்துகொள்கிறோம்.

இனிப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு, புளிப்பு, கசப்பு, காரம் என்னும் ஆறு விதமான சுவைகளையும் நம்முடைய ஒரே நாக்கினால்தான் அறிந்து கொள்கிறோம்.

இனிப்பைச் சாப்பிடும் போது, நமது நாக்கின் உணர்வு நரம்புகள் எல்லாம் இனிப்புணர்வாக மாறி இனிப்பைக் காட்டுகிறது. நாம் கசப்பைச் சாப்பிடும்போது, நமது நாக்கே கசப்பாக மாறி, கசப்பை உணர்ந்து கொள்கிறது.

இப்படி ஆறுவித சுவை உணர்வுகளிலும், நமது நாக்கே, அந்த உணர்வுகளாக மாறியமைந்து, அவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றது.

நாம் எந்த சுவையையும் சுவைக்காதபோது,

நமது நாக்கு என்ன சுவையோடு இருக்கும் ?

நமது நாக்குக்கென்று தனிப்பட்ட சுவை ஏதாவது உண்டா ?

எல்லா சுவை உணர்வுகளுக்கும் ஆதாரமான நாக்கின் சுவையுணர்வு, என்ன தன்மையில் இருக்கிறது ?

நாக்கின் சுவை உணரும் தன்மை,

அதன் அளவில்,

அது என்ன தன்மையில் இருக்கிறது ?

அதை உணர்வற்ற நிலை சுவையற்ற நிலை என்று கூறமுடியுமா ?

ஆறுவிதமான சுவை உணர்வுகளும் இல்லாத நிலை என்று கூறலாம். ஆனால், அதனை உணர்வற்ற நிலை என்று கூறிவிட முடியாது.

அதுதான் சுத்தமான இருப்பு நிலை.

இப்படி எந்த வெளிப்படையான உணர்வுகளும் இன்றி இருப்பு மாத்திரமாக இருக்கும் இருப்புணர்வு தான் நமது நாக்கின் யதார்த்தமான நிலை.

துரியம் என்பது இப்படித்தான் உள்ளது.

துரியத்தால் தான் நனவு மற்றும் கனவு ரீதியான அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன.

இதுதான் துரியம்; இதுதான் ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம்.

இதனை இப்படிக்கூறிவிட்டதால் நமக்கு எல்லா பிரச்சினைகளும் தீர்வடைந்து விட்டதா ?

இதனை இப்படிக்கூறிவிட்டதால், நமக்கு துரிய விழிப்பு ஏற்பட்டு விட்டதா? நமக்கு ஆன்ம விழிப்பு ஏற்பட்டு விட்டதா ?

ஆனால் ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம் என்பது இதுதான்.

இதுதான் உண்மையான ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம் என்றாலும்,

ஆத்ம சாட்சாத்த்காரத்தைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கும் ஆன்ம சாதகர்கள், இதனை ஆன்ம சாட்சாத்த்காரமாக ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள்.

ஏனெனில்,

அவர்கள் ஆத்மசாட்சாத்காரம் என்ற பெயரில், ஏதோ ஒரு பிரமாண்டத்தை எதிர் நோக்கியிருக்கிறார்கள்.

ஆகவே அவர்கள் ஆத்மசாட்சாத்காரத்தை அடைந்தாலும் கூட, இது தான் ஆத்மசாட்சாத்காரம் என்பதை அறியமாட்டார்கள்.

அறுசுவைகளை மட்டுமே அறிந்த நாம்,

இந்த அறுசுவைகளையும் விட உன்னதமான ஏழாவது சுவையாகத் தான் ஆத்மசாட்சாத்காரத்தை எதிர் நோக்கிவிடுகிறோம்.

ருசியைக் காட்டாத நாக்குத்தான் நாம் என்றும்,

உணர்வைக்காட்டாத இருப்பு நிலைதான் நாம் என்றும்,

இதுதான் ஆத்மசாட்சாத்காரம் என்றும், இதுதான் துரிய நிலை என்றும், ஒருவர் அறிந்து கொள்ளுவதால் ஒருவருக்கு எதுவுமே ஆகிவிடுவதில்லை.

ஆனால், எதுவுமே ஆகாத ஒரு உப்புசப்பற்ற நிலையாக, நாம் எவரும் ஆத்மசாட்சாத்காரத்தைக் கருதுவதில்லை.

ஆன்ம விழிப்பு ஏற்பட்டு விட்டால் நம்முடைய மொத்த இயக்கமும் எப்படியோ ஆகி விடுமென்றும்,

துரிய விழிப்பு ஏற்பட்டால் நமது நனவு நிலையே கனவு நிலையாக மாறி விடும் என்றும்,

நாம் கதை கதையாகக் கூறி வருகிறோம்.

இந்த சுத்தமான இருப்பு நிலைதான் அது. அதை அறிந்து கொள்வதால், எதை எதையோ எதிர்பார்த்த நமக்கு எதுவுமே நிகழ்ந்திட வில்லை.

நாக்கு எப்போதும் நாக்கை அறிந்த நிலையில் தாம் உள்ளது.

ஆன்மா எப்போதும் தன்னை அறிந்த நிலையில் தாம் உள்ளது.

ஆனால் அப்படி நாம் அறிந்து கொள்வதால் எந்த மாற்றமும் ஏற்படுவதில்லை. ஏற்பட சாத்தியமும் இல்லை.

ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம், ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம் என்று அடித்துக் கொண்டவர்களும் கூட,

எது ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம் என்று அறிந்து கொண்ட நிலையில், “நாம் தேடி வந்த ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம் இதுவல்ல.” என்று கூறிவிட்டுப் போய் விடுவார்கள்.

நம்முடைய ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம் என்பது எதையும் திருப்தி செய்யாது. எதையும் நமக்கு நிறைவேற்றிக் கொடுக்காது.

உண்மையில்,

ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம் என்ற பெயரில், ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம் இல்லாத ஏதோ ஒன்றையே நாம் நாடி வருகிறோம்.

எந்த சுவையையும் காட்டாத நாக்கை உண்மையில் நாம் தேடவில்லை.

எந்த உணர்வுகளையும் காட்டாத, வெறும் இருப்புணர்வை நாம் தேடவில்லை.

நம்முடைய இருப்புணர்வை,

பேரானந்தப் பெருவெளி, பிரம்மானந்தம், சச்சிதானந்தம் என்று ஏதோ ஒரு பிரம்மான்டத்தையும், ஆனந்த அனுபவங்களையும் இணைத்தே பேசி வருகிறோம்.

அது உண்மையன்று. ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதற்காகப் புணையப்பட்ட வெற்று வார்த்தைகளே. பொருளற்ற சொற்களே.

நாக்கு எந்த சுவையையும் காட்டாமல், தன்னுணர்வாக இருக்கும்போது, அது அமிர்த்தத்தை உண்ட சுவையுடன் இருக்கும் என்று நாம் கற்பனையாகக் கூறினால் எப்படி இருக்குமோ,

அப்படித்தான் இதுவும்.

*****

9. இதுவே ஆத்மசாட்சாத்காரம்!

அறிஞர் ஒருவருடைய சொற்பொழிவைக் கேட்பதற்காக பெரிய மனிதர் ஒருவர் இரயிலில் பயணம் செய்து வந்தார். வெகு தூரத்திலிருந்து வந்த அவர் பெட்டி படுக்கைகளுடன் இரயில் நிலையத்தில் இறங்கினார். பெட்டியைத் தூக்கக் கூலி எவராவது கிடைப்பாரா என்று பாத்தார். எவரும் கிடைக்கவில்லை. அந்த இரயிலில் அவருடன் பயணம் செய்த கிராமத்து மனிதர் ஒருவர் அவருக்கு உதவி செய்ய முன் வந்து பெட்டி படுக்கைகளை அவரே சுமந்து, அவருக்கு வாகனம் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து, அவர் தங்கும் இடத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

மாலையில் அறிஞருடைய சொற்பொழிவு ஒரு பிரம்மாண்டமான அரங்கத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அக்கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள, ஆட்சியில் இருக்கும் முக்கிய பிரமுகர்களும் கலந்து கொள்ளுவதால் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் பலமாக இருந்தன.

இந்தப் பெரிய மனிதரும், தனக்கு வந்த அழைப்பிதழையும், தனது அடையாளத்தையும் உறுதி செய்து, கூட்டத்தில் பங்கேற்க அனுமதி பெற்று உள்ளே நுழைந்தார்.

மேடையில் அமைச்சர்கள் போன்ற பதவியில் உள்ளவர்கள் உட்கார வைக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை, இவருக்கு உதவி செய்த கிராமத்து மனிதர்தான் செய்து வந்தார்.

“பெரிய மனிதர்களுக்கு வேலை செய்து கொடுப்பதையே வாடிக்கையாக வைத்திருப்பார் போலும்” என இவர் எண்ணிக் கொண்டார்.

சற்று நேரத்தில், அந்த அறிஞர் பேசுவார் என அறிவிக்கப்பட்டது.

பிரபலமான அந்த அறிஞரை இவர் இதுவரை நேரில் பார்த்ததில்லை. ஆகவே இவர் அந்த அறிஞர் எப்படி வரப்போகிறார் என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஆனால் அந்த கிராமத்து மனிதர்தான் மைக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு பேச ஆரம்பித்தார்.

இவர் ஏன் பேசுகிறார் என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த இந்த பெரிய மனிதர், அந்த கிராமத்து மனிதர்தான் அந்தக் கூட்டத்துக்குக் கதாநாயகன் என்பதையும், அவர் தேடி வந்த அறிஞரும் அவர்தான் என்பதையும் விரைவில் புரிந்து கொண்டார்.

இப்படி, நாம் அடைய வேண்டிய நிலையோடு ஒரு பிரம்மாண்டத்தை இணைத்து வைத்துள்ளோம். அதனால் ஆத்மசாட்சாத்காரம் என்பதும், துரியம் என்பதும் ஒரு சர்வசாதாரணமான நிலை என்பதை நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிவதில்லை.

ஆத்ம சாட்சாத்காரம், துரியம், மெய்ஞ்ஞான நிலை, சாட்சி நிலை என்ற பெயரில், அறியணையில் வீற்றிருக்கும் ஓர் அரசரையே நாம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். ஆனால் அவையெல்லாம், நமது வீட்டுப் புழக்கடையில் பாத்திரம் துலக்கும் பாட்டியைப் போன்று சர்வசாதாரணமானது என்று நாம் ஏற்றுக்கொள்ள தயாராக இல்லை.

நாம் உதாரணமாக கூறிய கதையில் கூட,

அந்த அற்பமான தோற்றத்துடன் இருந்த கிராமத்து மனிதரை கடைசி வரையிலும் சாதாரணமானவராகவே காட்டவில்லை. முதலில் சாதாரணமானவராகக் காட்டி விட்டு, கடைசியில் அவர்தான் அந்தப் பேரறிஞர் என்றொரு பிரம்மாண்டத்தையும் இணைத்து விட்டோம்.

உண்மையில் இந்த உதாரணக்கதை கூட, முழு உண்மையையும் விளக்கவில்லை.

அந்தக் கிராமத்து மனிதரைக் கடைசி வரையிலும் கிராமத்து மனிதராக மட்டுமே காட்டி, அறிஞருக்கும் அவருக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது என்று காட்டியிருந்தால் மட்டுமே அந்தக் கதை, நாம் கூறும் உண்மைக்குப் பொருத்தமாக இருந்திருக்கும்.

சாதாரணமான ஒன்றை அசாதாரணமான பெயரைக் கொடுத்து, அதனை ஏற முடியாத எவரெஸ்ட் சிகரமாக்கி விட்டோம்.

கிராமத்துப் பழங்கதை ஒன்று உண்டு.

ஒருவன் தனது வேலை நிமித்தமாக, தான் பெண் எடுத்த ஊருக்குப் போயிருந்தான். அன்று அந்த ஊரில் தங்க வேண்டியதாயிருந்ததால் அவன் தனது மாமியார் வீட்டிலேயே தங்க வேண்டியது வந்தது.

மாமியார், தனது மருமகனுக்கு விசேசமாக ஏதாவது செய்து கொடுக்கலாம் என முடிவு செய்து, சாப்பிடுவதற்கு என்ன செய்யலாம் என மருமகனிடம் கேட்டார்.

மருமகனும் பெருந்தன்மையாக “நீங்கள் எல்லாம் என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள் ? ” என்று கேட்டான்.

மாமியார் அதற்கு, “இன்று ஏகாதசி அல்லவா? எங்களுக்கெல்லாம் உபவாசம்தான் ” என்று கூறினார்.

மருமகனும் உடனே “எனக்கும் உபவாசமே இருக்கட்டும்” என்று கூறிவிட்டான்.

வேறு ஏதாவது வேண்டுமா என்று மாமியார் வற்புறுத்திக் கூறியும், மருமகன் ‘உபவாசமே போதும்’ என்று கூறிவிட்டான்.

மருமகன் அப்படிக்கூறியதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. “நாமும் எத்தனையோ வகையான உணவுகளைச் சாப்பிட்டுப் பார்த்திருக்கிறோம். இதுவரை உபவாசத்தை மட்டும் சாப்பிட்டுப் பார்த்ததில்லை. இன்றாவது அதைச் சாப்பிட்டுப் பார்த்து விட வேண்டியதுதான். அது மிகவும் வாசமாக இருக்கும் போல் தோன்றுகிறது. அதனால்தான் அந்த பட்சணத்துக்கு உபவாசம் என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள்,” என்று அவன் எண்ணிக் கொண்டான்.

உண்மையில் உபவாசம் என்பது உண்ணாநோன்பு ஆகும்.

விரதம் இருந்தவர்கள் சாப்பிடுவதற்காக எள்ளுருண்டை கொஞ்சம் இடித்தார்கள்.

உபவாசம்தான் தயாராகிறது என்று மருமகன் எண்ணிக் கொண்டான்.

மாமியார் கேட்டார், “கொஞ்சம் எள்ளுருண்டை மட்டுமாவது சாப்பிடுகிறீர்களா ? ” என்று.

“இல்லை, வேண்டாம். உபவாசம் மட்டும் போதும்” என்று இவன் கூறிவிட்டான்.

ஆனால் இரவு வெகுநேரம் ஆகியும், அவனை எவரும் உபவாசம் சாப்பிடச் சொல்லி கூப்பிடுவார் இல்லை.

வீட்டிலுள்ள அனைவரும் படுக்க ஆரம்பித்தார்கள். இவனுக்கும் படுக்கை போட்டுக் கொடுத்தார்கள். இவனும் கௌரவம் பார்த்து, அவனாக உபவாசம் தரச் சொல்லி கேட்கவில்லை.

அனைவரும் தூங்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

அவனால் பசியைப் பொறுக்க முடியவில்லை. எள் இடித்த உரலைத் தேடிப் பிடித்து அதில் ஒட்டியிருந்ததைச் சாப்பிடுவதற்காக, தலையை உரலினுள் கொடுக்க, தலை உரலினுள் மாட்டிக் கொண்டதாக அந்தக் கதை தொடருகிறது.

அவன் கடைசி வரையிலும், உபவாசம் என்பது ஓர் உணவினுடைய பெயர் என்று எண்ணி வந்தான். ஆனால் அது உணவு இல்லாமல் பட்டினி கிடப்பதைக் குறிப்பாக அவன் கனவிலும் கருதவில்லை.

இப்படி ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம், ஆன்ம தரிசனம், தூரியம் என்ற பெயரில் ஏதோ ஓர் அனுபவ நிலையை மட்டுமே நாம் எதிர் நோக்கி விடுகின்றோம்.

நம்முடைய எல்லா அனுபவங்களுக்கும் காரணமான அது எந்த அனுபவமும் இல்லாமல், எந்த விசேடமும் இல்லாமல், வெகு சர்வசாதாரணமாக இருக்கிறது.

புரியாத பெயரையும், அடைய முடியாத தகுதியையும் அதற்கு இணைத்துள்ள காரணத்தினால்தான், அது என்னவோ, ஏதோ வென்று ஒவ்வொருவரும் உன்மத்தம் பிடித்து அதைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

காலங்காலமாக ஒவ்வொருவரும் அதைத் தேடித் தேடி அலுத்து வாழ்க்கையையே முடித்துக்கொண்ட காரணம், அது சாதாரணமான ஒன்றல்ல என்ற பிரம்மை மட்டுமே ஆகும்.

“நாக் கினுடைய உண்மையான ஆதாரமான சுவையுணர்வை நான் கண்டு கொள்வேன்” என்று, ஒருவர் முயற்சி செய்வாரேயானால், அந்த முயற்சியில் பலனேதும் உண்டா ?

நமது நாக்கு எப்போதும் நாக்காகவே இருக்கிறது. அதை அடைவது, அறிந்து கொள்ளுவது என்பதெல்லாம் அபத்தமான, அர்த்தமில்லாத அணுமுறையே.

“நான் ஆகாயத்தைத் தேடிப் போகிறேன். ஆகாயம் என்பது எல்லையில்லாதது; அளவிட முடியாது” என்று ஒருவர் கூறினால் நாம் அவரிடம் என்ன சொல்லுவது?

ஆகாயம் என்பது எல்லையில்லாதது என்பதும், அளவிட முடியாதது என்பதும் உண்மைதான். ஆனால் அதனைத் தேடிப் போவது என்பதுதான் அபத்தமானது.

ஏனென்றால் நாம் இருப்பதே ஆகாயத்தினுள்தான். அதன்பிறகு நாம் தனியாக எங்கே சென்று ஆகாயத்தைத் தேடுவது ?

சரி,

இப்போது நாம் எங்கே இருக்கிறோம் ?

ஆன்மீகம் என்றாவது ஒன்று இருக்கிறதா, அதுவும் பொய்தானா ?

எல்லாமே பித்தலாட்டங்கள்தாமா ?

அவலை நினைத்துக்கொண்டு உரலை இடித்தது போல்
தானா ? (அவலை நினைத்துக் கொண்டு உரலை
இடிப்பதால் அவல் வராது.)

உண்மையில் நாம் அடைவதற்கென்று எதுவுமே
இல்லையா ?

ஆன்மீக சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் கட்டுக்
கதைகள்தாமா ?

*****

10. அனுபவங்களின் ஆயுள்

ஆன்மீகம் என்ற பெயரில் செய்யும் நமது பயணத்தை, தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைத்து விட்டு, கொஞ்ச நேரம் யதார்த்த உலகத்துக்கு வருவோம்.

யதார்த்த உலகம் என்பது, நாம் நேரடியாக அனுபவிப்பது. இங்கு சாஸ்திர அங்கீகாரமோ, அனுமதியோ தேவையில்லை.

நடைமுறை உண்மையை அறிவதற்கு சாஸ்திரம் என்ற கண்ணாடி தேவையில்லை.

ஓர் உதாரணம்.

நாளை காலையில் பத்து மணிக்கு ஒரு முக்கியமான பிரமுகரை நாம் சந்திக்க வேண்டியதுள்ளது என வைத்துக் கொள்வோம்.

நாளை அவரைச் சந்திக்கும் போது, நமக்கு என்னென்ன சிந்தனைகள் வரும், என்னென்ன உணர்வுகள் ஏற்படும் என்பதை இப்போதே நம்மால் சொல்ல முடியுமா ?

எவராலுமே முடியாது.

அந்த சிந்தனைகளும், உணர்வுகளும் வேறு எங்கேயோ இருந்து வருவதில்லை. நம்மிடமிருந்து, நமக்கேதான் ஏற்படுகிறது. ஆனாலும் அது பற்றி நம்மால் எதுவும் கூறமுடியாது.

சரி, அந்தப் பிரமுகரை நாளைக் காலை 10 மணிக்குச் சந்தித்து விட்டதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அவரைச் சந்திக்கும்போது நமக்கு சில உணர்வுகளும் சிந்தனைகளும் ஏற்படுகிறது என்றே வைத்துக்கொள்வோம்.

மீண்டும் அதற்கு மறுநாள் அதே பிரமுகரைச் சந்திப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவரை இரண்டாவது நாள் சந்திக்கும்போது,

முதல்நாள் ஏற்பட்ட அதே சிந்தனைகளும் உணர்வுகளும் தான் மீண்டும் ஏற்படுமா ?

நிச்சயமாக அப்படி ஏற்படாது.

நமக்கு ஏற்படும் சிந்தனைகளையும், உணர்வுகளையும் நம்மால் முன் கூட்டியே அனுமானிக்க முடியாது.

நாம் வெளிநாட்டுக்குப் போவதற்காக பயணத்திட்டங்களை வகுக்கலாம். நாம் திட்டமிட்ட படியே நமது பயணத்தைக் கூட மேற்கொள்ளலாம்.

ஆனால் அப்படி நாம் பயணம் செய்யும் போது, நமக்கு என்னென்ன உணர்வுகள் வரவேண்டும், என்னென்ன சிந்தனைகள் வரவேண்டும் என்பதை நாம் முன் கூட்டியே திட்டமிட முடியாது.

நமது உணர்வுகளும் நினைவுகளும், நம்மிடம் அனுமதி கேட்டுக் கொண்டு வருவதில்லை. அவையாவும், அவை போக்கில், அவையாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நாமாக விரும்பி, சிலவற்றைச் சிந்தித்து முடிவெடுக்கலாம். ஆனால் அதற்காக நமது சிந்தனைகள் அனைத்தும் நம்முடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கி விடுவதில்லை.

நமக்கு எத்தனையோ விதமான உணர்வுகளும், உணர்ச்சிகளும் ஏற்படுகின்றன. இன்பமான நிகழ்வுகளை நாம் சிந்திக்குந்தோரும், இன்பமான உணர்வுகள் ஏற்படலாம். துன்பமான நிகழ்வுகள் பற்றி சிந்திக்குந்தோரும் நமக்கு துன்பமான உணர்வுகள் ஏற்படலாம். அதற்காக, நாம் நமது உணர்வுகளை நமது விருப்பம் போல் அமைத்து விட முடியாது.

நமது நினைவுகளும், உணர்வுகளும் அவைபோக்கில் நம்மிடம் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இது நம் அனைவருக்கும் தெரியத்தான் செய்கிறது. ஆனாலும் நாம் அதனை அதன்போக்கில் விட்டுவிட விரும்புவதில்லை.

நாம் விரும்பக் கூடிய உணர்வுகளும் நினைவுகளுந்தான் நமக்கு வரவேண்டும் என எண்ணுகிறோம்.

நாம் விரும்பும் உணர்வுகளை நம்முடன் வைத்துக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறோம். நாம் விரும்பாத உணர்வுகளை நம்மிடமிருந்து அப்புறப்படுத்தப் போராடுகிறோம்.

ஆனால் வெற்றிதான் நமக்குக் கிடைப்பதில்லை.

ஏனெனில் நமது உணர்வுகளும், நினைவுகளும் நமக்குக் கட்டுப்பட்டவை அல்ல.

சரி,

அதற்காக அவற்றை நாம் அவைபோக்கில் விட்டுவிட வேண்டுமா ?

என்ன உணர்வுகளாயினும் சரி, என்ன சிந்தனையானாலும் சரி, வந்து விட்டுப் போகட்டும் என விட்டு விட வேண்டியது தானா ?

அன்பர் ஒருவர் தனது பிரச்சினையைக் கூறினார்: “எனக்கு கோபம் ஏற்படுவதுதான் பெரும் பிரச்சினையாக இருக்கிறது. வெகு சுலபமாகக் கோபம் வந்து விடுகிறது. அதைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவதுதான் கடினமாக இருக்கிறது.”

இப்படிக்கூறி அவர் அதனைச் சரிசெய்ய வழி கேட்டார்.

அவருடைய பிரச்சினை பற்றி அவரிடம் வேடிக் கையாகவே கேட்கப்பட்டது. “உங்களுக்கு கோபப்படுவதுதான் சுலபமான ஒன்றாக உள்ளது. அதனைக் கட்டுப்படுத்துவதுதான் கடினமாக உள்ளது...”

“சுலபமான செயலைச் செய்வது சுலபம்; கடினமான காரியத்தைச் செய்வது கடினம். உங்களுக்குக் கோபப்படுவது சுலபமான ஒன்று எனக் கூறுகிறீர்கள்.”

“சரி, உங்களுக்குக் கோபப்பட அனுமதி கொடுப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். காலையிலிருந்து மாலை வரை கோபத்துடன் இருந்து காட்டுங்கள் பார்ப்போம்!”

நமக்கு ஏற்படும் கோபமும் நம்மையறியாமல்தான் வருகிறது. நமக்கு ஏற்படும் கோபத்தை முயற்சி செய்து நீடிப்பது கூட சாத்தியமில்லை என்பது, அதற்காக முயன்று பார்க்கும்போதுதான் தெரியும்.

நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகள் எவையும் நமது கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. அவை நம்மை அறியாமல் வந்து விட்டு, நம்மையறியாமல் போய்விடுகின்றன.

ஓர் இசைக் கருவியில் பலவிதமான பட்டன்கள் உள்ளன. ஒரு பட்டனை அழுத்தினால் ஏதாவது ஓர் இசை வெளிப்படுகிறது.

அப்படி வெளிப்பட்ட இசை மறைவதற்கு எவ்வளவு நேரம் ஆகும் ?

அரைவினாடி நேரத்தில் அது மறைந்து விடும்.

சில உபகரணங்களைப் பார்த்திருப்போம். அதன் பட்டனை ஒருமுறை அழுத்தினால் விளக்கு எரியும். அதே பட்டனை மீண்டும் ஒரு முறை அழுத்தினால் விளக்கு அணைந்து விடும்.

அதுபோல் ஓர் இசை வெளியே வரும் போது, அந்த இசை போய்விட வேண்டும் என நினைத்து அந்தப் பட்டனை மீண்டும் அழுத்தி விடுகின்றோம்.

இதனால் அந்த இசை மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டு விடுகிறது.

இப்படி நாம் நமது உணர்வுகளை எதிர்த்து
போராடுவதன் மூலம்,

நாம் நம்மையறியாமல்,

நமக்கு வேண்டாத உணர்வுகளையும் புதுப்பித்து
விடுகிறோம்.

ஓர் இசையின் ஆயுளைப்போல்,

நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகளின் ஆயுளும் அரைவினாடி
மட்டுமே. அவற்றைப் புதுப்பிப்பதன் காரணமாகவே அது
நீடித்துவிடுகிறது.

*****

11. முடிந்துபோன உணர்வுகள்

அன்பர் ஒருவர் ஒருமுறை கேள்வி ஒன்றைக் கேட்டார்.

“ஒருவருக்கு அவரையறியாமல் கோபம் ஏற்பட்டு விடுகிறது; அல்லது துயரம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. இப்படி ஏதாவது உணர்வுகள் ஞானிக்கு ஏற்பட்டால் உடனடியாக மறைந்து விடும் என்றும், அஞ்ஞானிக்கு ஏற்படும் பட்சத்தில் அந்த உணர்வுகள் உடனடியாக மறையாமல் நெடுநேரம் நீடித்து இருக்கும் என்றும் கூறப்படுகிறதே, அப்படித்தானா ? ”

அந்த அன்பருக்கு அது சம்பந்தமாக விளக்கம் அளிக்கப்பட்டது.

ஞானியின் கோபம் தங்கச்சூடு, அஞ்ஞானியின் கோபம் இரும்புச் சூடு என்று ஒரு வாசகத்தைக் கூறுவார்கள்.

அதென்ன தங்கச் சூடு ?

அதென்ன இரும்புச் சூடு ?

தங்கத்தை உருக்கி கட்டியாக்க முயற்சி செய்கிறார்கள் என வைத்துக் கொள்வோம். அப்படி உருக்கிய தங்கத்தைத் தண்ணீரில் போடுவார்கள். அதைத் தண்ணீரில் போட்டு விட்டு, அதற்கு பின்பாகவே தொடர்ந்து கையை விட்டு அந்தத் தங்கத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். தண்ணீரில் போட்ட வினாடியிலே அந்தத் தங்கத்தின் சூடு, தங்கத்திலிருந்து மறைந்து விட்டிருக்கும்.

ஆனால் இரும்பினுடைய நிலைமை அப்படி அல்ல. இரும்பைப் பழுக்கக் காய்ச்சி, ஆயுதமாக அதனை அடிப்பார்கள். அப்படி அடித்து ஆயுதமாக்கிய பின் அதனைத் தண்ணீரில் போடுவார்கள், அதனுடைய சூடு நீங்குவதற்காக. உடனடியாக தங்கத்தை எடுத்ததைப் போல் இதனையும் அப்படி உடனே கையை விட்டு எடுப்போமாயின், நமது கை பொசுங்கி விடும். இரும்பின் சூடு, தங்கத்தைப் போல் உடனடியாக மறைவதில்லை.

அது மறைவதற்கு சற்று தாமதமாகிவிடும்.

ஞானியின் கோபம் உடனடியாக மறைந்துவிடும்; அஞ்ஞானிகளின் கோபம் மறைவதற்குத் தாமதமாகும் என்ற கூற்று ஓரளவுக்குத்தான் உண்மை. அதன் நுட்பம் வேறுவிதமாக அமைந்துள்ளது.

ஒருவர் ஞானியாக இருந்தாலும் சரி, அஞ்ஞானியாக இருந்தாலும் சரி அவருடைய உணர்வுகள் அனைத்தும் தங்கச் சூடு போன்றதே. நமக்கு ஏற்படும் அத்தனை உணர்வுகளின் ஆயுளும் வெறும் அரைவினாடியே.

இருவருக்குமே இப்படித்தான் நிகழ்கின்றன.

பிறகு இருவருக்கும் என்னதான் வேறுபாடு ?

தனக்கு வரும் உணர்வுகளுடன் போராடி, அஞ்ஞானி அதனைப் புதுப்பித்துக்கொள்கிறான். அதனால் அந்த உணர்வுகள் அவனிடம் நீண்ட நேரம் தங்கி விடுகின்றன.

ஆனால் ஞானி அதனைப் புதுப்பித்துக்கொள்வதில்லை. அதனால் அவருக்கு வரும் எந்த உணர்வுகளும் அவரிடம் தங்கி இருப்பதில்லை.

நமக்கு வரும் உணர்வுகள் யாவையும் இடி ஓசையைப் போன்றதே.

அதென்ன இடி ஓசை? இடி ஓசைக்கும் உணர்வுகளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

இடி ஓசை என்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும். இடி ஓசைக்குப் பயப்படாதவர்கள் எவருமே இருக்க முடியாது. வானமே இடிந்து நமது தலையில் விழுந்து விடுவதைப் போல் அந்த இடி ஓசை இருக்கும்.

அர்ச்சுன் பெயரைக் கூறினால் தங்களுடைய தலையில் இடி விழாது என்று கூறி, இடி முழங்கும் போது, “அர்ச்சுணா. அர்ச்சுணா” என்று பலரும் ஜபம் செய்வதைக் கூட நாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

கண்களைப் பறிப்பதைப் போல் மின்னல் ஒளி வீசும். மின்னல் ஒளியைத் தொடர்ந்து சில வினாடிகளிலேயே, வானமே வெடித்துச் சிதறுவது போல் இடி ஓசை ஏற்படும். மின்னல் வெட்டிய உடனேயே பலரும் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு அர்ச்சுணன் பெயரை ஜபித்து விடுவார்கள்.

இடி ஓசையிலும் சில அறிவியல் உண்மைகள் உள்ளன. எந்த இடி ஓசையை நாம் கேட்கிறோமோ, அந்த இடி நமது தலையில் விழுவதற்கு சாத்தியமே இல்லை. அது நம் மீது விழுவதாக இருப்பின் அந்த மின்னலோடு நம் மீது விழுந்திருக்க வேண்டும்.

மின்னலுக்குப் பிறகு ஏற்படும் இடி ஓசை என்பது நடந்து முடிந்த ஒன்றே. மின்னலோடு அந்த நிகழ்வும் முடிந்து விடுகிறது.

நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகள் அனைத்தும், முடிந்துபோன உணர்வுகளே. நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகளை நாம் அடையாளம் கண்டு புரிந்து கொள்ளும் போதே அவை முடிந்து போயிருக்கின்றன.

நமது உணர்வுகள் அனைத்துக்கும் நமது நினைவுகள்தாம் காரணம்.

நமது நினைவுக்கேற்ற உணர்வுகள்தான் நம்மிடம் வெளிப்படுகின்றன.

நாம் ஓர் ஆபத்தில் இருப்பதாக நம்முடைய நினைவு அம்சம் புரிந்து கொள்ளும் போது, அது நமக்கு, பய உணர்வையோ, அல்லது ஒரு பரபரப்பு உணர்வையோ ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

நம்முடைய நினைவுகளைப் பற்றி நமக்குத் தெரியும். நமக்கு ஏற்படும் சிந்தனைகள் யாவும், அலை அலையாக, புதிது புதிதாக வந்து கொண்டிருப்பது நமக்குத் தெரியும்.

புகைந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு ஊதுவத்தியில், புதிது புதிதாக புகை எப்படி வந்து கொண்டிருக்கின்றதோ,

அப்படித்தான் நம்முடைய சிந்தனைகளும் புதிது புதிதாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

சினிமா காட்சிகளில், சினிமா பிலிம், தொடராக வந்து கொண்டிருக்கிறது. அது ரிப்பேர் ஆகி எங்கேயாவது நின்று கொண்டால் அசைவற்ற நிலையில் **Still** ஆக, அந்தப் படம் நின்றுவிடும்.

ஆனால் தொடராக வந்து கொண்டிருக்கும் நம்முடைய நினைவுகளில், அப்படி **Still Photo** மாதிரி அசைவற்ற சினிமா படம் போன்ற அம்சம் எதுவும் கிடையாது.

நிகழ்வுகள் எப்படிப் புதிது புதிதாக வந்து கொண்டிருக்கின்றனவோ, அப்படி அந்த நினைவுகளின் காரணமாக எழுந்த உணர்வுகளும் கணந்தோரும் புதிது புதிதாகவே இருக்கின்றன.

நாம் ஒரு கனவு காணுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அந்தக் கனவில் நாம் ஓர் ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டதாகவும், அதிலிருந்து தப்ப முடியாமல் சிரமப்படுவதாகவும் கனவு காணுகின்றோம். அந்நிலையில் நாம் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொள்கிறோம்.

அப்படி நாம் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்டாலும், நாம் பார்த்த கனவிலிருந்து விடுபட்டாலும் கூட,

நமது இதயம் கொஞ்ச நேரம் படபடப்புடனேயே இருக்கும். கனவினால் ஏற்பட்ட இதயப் படபடப்பு நீங்குவதற்கு, சிறிய கால அவகாசம் தேவைப்படும்.

ஆனால் அந்தப் படபடப்பை நீக்குவதற்காக, நாம் கனவினுள் நுழைந்து, அந்தக் கனவை மாற்றி அமைக்கத் தேவையில்லை.

இப்படி நமது நினைவுகள் யாவும் முடிந்து போன கனவுகளே. முடிந்து போன நினைவுகள் விட்டுச் செல்லும் உணர்வுகளும், தாமாக முடிவடைந்து விடுகின்றன. அது சம்பந்தமாக நாம் எதுவும் செய்யத் தேவையில்லை.

நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகள் யாவும் உடல் உணர்வுகளே. நமது உடலில் ஏற்படும் இரசாயன மாற்றங்களின் மூலமாகவும், நமது நரம்பு மண்டலங்களில் ஏற்படும் அதிர்வுகளின் மூலமாகவுமே நமது உணர்வுகள் யாவும், நாம் உணரும் வகையில் வெளிப்படுகின்றன.

நாம் எத்தனையோ விதமான உணர்வுகளை அனுபவிக்கலாம். அத்தனையும் நமது உடலிலுள்ள நரம்பு மண்டலங்களில் ஏற்படும் இரசாயன மாற்றங்களே. ஆவை அனைத்தும் நமது உடலின் மூலமாக ஏற்படும் வெளிப்பாடுகளே.

ஒரு சராசரி மனிதனுக்கு ஏற்படும் சாதாரண அனுபவமாயினும் சரி, ஒரு யோகிக்கு ஏற்படும் உயர்வகையான ஆன்மிக அனுபவமாயினும் சரி, அவை யாவும் நமது உடலின் உதவியுடன் அனுபவமாகும் அனுபவங்களே.

மனதில் ஏற்பட்ட நினைவுகள் மறைந்திடுவது, நீரில் எழுதப்பட்ட எழுத்தைப் போல் எழுத எழுத மறைந்து விடும். ஆனால் நமது உடல் மூலம் வெளிப்பட்ட அனுபவங்கள் மறைந்திட மேலும் சில வினாடிகள் தேவைப்படும்.

கனவு முடிந்த நிலையிலும், நமது உடலில் ஏற்பட்ட படபடப்பு மறைவதற்கு மேலும் சில வினாடிகள் தேவைப்படிகின்றது.

ஆனாலும், நினைவுகள் மாறமாற, உடலில் ஏற்படும் உணர்வுகளும் மாறிப் போய் விடும். மறைந்து போய் விடும்.

இப்படி,

நமது நினைவுகளும் அதுபோக்கில் தாமாக வந்து விட்டு, தாமாக மறைந்து விடுகின்றன. அது சம்பந்தமாக நாம் செய்வதற்கு எதுவுமே கிடையாது.

ஆனால் நாம் நம்மையறியாமல், நமது உணர்வுகளுடன் போராடி அதனைச் சீரமைக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டு விடுகிறோம்.

நாம் சில ஆன்மீக பயிற்சி முயற்சிகளைச் செய்திடும் போது, நமது உணர்வுகளும் ஓரளவு நமக்குக் கட்டுப்பட்டவைகளைப் போல் நடந்து கொள்ளுகின்றன.

சில தியானங்களை மேற்கொள்ளும் போதும், ஆன்மீகமான சூழ்நிலைகளில் பங்கேற்கும் போதும், நமக்கு மோசமான உணர்வுகளோ, சிந்தனைகளோ ஏற்படுவதில்லை. அதனால் நமது உணர்வுகளும், நினைவுகளும் நமக்குக் கட்டுப்பட்டவை என்ற தவறான முடிவுக்கு வந்து விடுகிறோம்.

அதனால் நமது உணர்வுகளை எப்போதும் நமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திட முயற்சி செய்து விடுகிறோம்.

இதனால் நமது மொத்த வாழ்வுமே போராட்டமாகிப் போய்விடுகிறது.

நமது உணர்வுகளை நாம் சீரமைக்க வேண்டிய கட்டாயம் எதுவுமே நமக்குக் கிடையாது. ஆயினும் நாம் அதனைச் சீரமைக்க முயன்று வருகிறோம்.

நம்முடைய நினைவுகளும், உணர்வுகளும் நம்முடைய இயல்பின் காரணமாகவே வெளிப்படுகின்றன.

நம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான மன இயல்பு உள்ளது. நமது இயல்புக்கு ஏற்ற உணர்வுகள்தாம், நம்முடைய சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

நம்முடைய ஒவ்வொரு நினைவுக்கும், ஒவ்வொரு உணர்வுக்கும், நமது சூழ்நிலை எப்படி காரணமோ, அப்படி நமது இயல்புகளும் காரணமாக அமைந்துள்ளன.

நம்முடைய உணர்வுகளும், நினைவுகளும், வெறும் வெளிப்பாடுகளே. அவற்றின் அடித்தளமாக இருப்பது நமது இயல்புகளே.

இடி ஓசைக்குக் காரணம், மின்னல்களே. மின்னல்தான், காரணம். ஓசை என்பது, வெறும் விளைவே.

தவறான மின் இணைப்பு காரணமாக, மின் உபகரணங்களில், தீப்பொறி வந்து கொண்டிருக்கிறதென்றால், தீயை அணைக்க தண்ணீரை ஊற்றுவது பயன் தராது.

காரணமான மின் இணைப்பை சரி செய்தால் போதும். விளைவைச் சரி செய்ய வேண்டிய அவசியம் கிடையாது.

நமது உணர்வுகள் அனைத்துக்கும் காரணமாக இருக்கும் நமது இயல்பைச் சரி செய்ய நாம் முயன்றால் மட்டுமே அதில் பொருள் இருக்கிறது.

*****

12. கனவும் நனவும்

நம்மிடம் வெளிப்பட்ட உணர்வுகளெல்லாம் நடந்து முடிந்த கனவுகளே. அந்தக் கனவைச் சீர் செய்வது சாத்தியமும் இல்லை; அவசியமும் இல்லை.

சரி ; நமது இயல்புதான் அதைத் துக்கும் காரணமென்றால், அதனைக் கண்டுபிடித்து அதனை நாம் சீரமைக்க வேண்டாமா ?

ஆனால் நமக்கு என்னென்ன இயல்பு உள்ளது என்பதை நமக்குத் தெரியாது. நமது அடிமனதினுள் அது மறைந்து கிடக்கிறது. நமது அனுபவங்களும், செயல்களும் பதிவுகளாகி அந்த இயல்புகளாகத் தான் மாறியமைந்து கொண்டிருக்கின்றன. நம் பெற்றோரிடமிருந்து பாரம்பரியமாகக் கொண்டுவந்தது முதல், நம்முடைய அன்றாட அனுபவங்கள் வரை அத்தனையும் சேமிக்கப்பட்ட, ஒரு சேமிப்புக் கிடங்காகவே நமது இயல்பு என்பது அமைந்துள்ளது.

அதனை நம்மால் நேரடியாக அணுக முடியாது. ஆகவே அந்த முயற்சியை நாம் கைவிடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

ஓர் இசைக் கருவியை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் பலவிதமான இசைகளை எழுப்பும் பட்டன்கள் இருக்கும். அதில் ஏதாவது ஒரு பட்டனை மட்டும் அழுத்தினால் அதிலிருந்து சகிக்க முடியாத ஓசைதான் வரும். இந்த ஓசைக்கும், இசைக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று கருதி அந்த பட்டனை அப்புறப்படுத்தி விட்டு, அடுத்த பட்டனை அழுத்துகிறோம். அதிலிருந்து வரும் ஓசை மேலும் மோசமானதாக இருக்கிறது.

இப்படிப் பார்த்து, நாம் ஒவ்வொரு பட்டனாக அப்புறப்படுத்துவோமாயின், பிறகு அங்கே இசைக்கருவியே இருக்காது.

நம்முடைய இயல்பில் எதையும் குற்றம் சொல்லிவிட முடியாது. நம்முடைய இயல்பில் எது தேவையானது, எது தேவையில்லாதது என்றே நம்மால் கூற முடியாது.

அன்புதான் சிறந்த பண்பு என்று நாம் கூறிக் கொள்ளலாம். ஆனால் சில சர்ந்தர்ப்பங்களில், கோபம் கூட தேவைப்படலாம்.

மனவருத்தம் என்பது தேவையில்லாத உணர்வாகத் தோன்றலாம். நமது தொழிலில் நஷ்டம் ஏற்படும் போது, மனவருத்தம் ஏற்படுவதுதான் சரியானது. அப்படி மனவருத்தம் ஏற்பட்டால்தான் தொழிலை வெற்றிகரமாக நடத்த முயற்சி செய்வோம்.

பயம் என்னும் உணர்வு நமக்கு உதவி செய்யாவிட்டால், நாம் பாம்பைக் கூட மிதித்துச் செல்ல வேண்டியது ஏற்பட்டு விடும்.

எல்லாவிதமான இயல்புகளும், உணர்வுகளும், நமது சூழ்நிலையை நிர்வாகம் செய்யும் வகையில் தேவைப்படத்தான் செய்கின்றன.

ஆகவே நம்முடைய இயல்பைச் சரி செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் நமக்கு இல்லை.

வெளிப்பட்டு வரும் விளைவுகளான, நினைவுகளையும், உணர்வுகளையும் அப்புறப்படுத்தப் போராட வேண்டிய அவசியமும் இல்லை.

இந்நிலையில்,

நாம் செய்வதற்கு என்னதான் உள்ளது ?

அகத்தளவில், நமது இயல்புகளைப் பொருத்தும் நாம் எதனையும் செய்ய முடியாது.

நமது இயல்பிலிருந்து வெளிப்படும், உணர்வுகள் மற்றும் நினைவுகள் சம்பந்தமாகவும் நாம் எதனையும் செய்யத் தேவையில்லை.

அப்படி நாம் எதனையும் செய்யத் தேவையில்லை என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதோடு நமது பணி முடிவடைந்து விடுகிறது.

நாம் காணும் கனவைப் பற்றி ஏற்கெனவே பார்த்தோம். நமது கனவு என்பது நம்முடைய நினைவு மாத்திரமே.

அந்த கனவில் “நான்” என்னும் ஓர் இயக்கம் இருக்கிறது. நாம் எத்தனையோ செயல்களில் ஈடுபடுவதாகவும், நமக்கு எத்தனையோ அனுபவங்கள் ஏற்படுவதாகவும் தோன்றுகிறது.

அவை முழுவதும் நமது நினைவு மட்டுமே.

நாம் கனவு இல்லாமல் தூங்கும் போது “நான்” என்னும் உணர்வு கிடையாது. எப்போது நமக்கு நினைவு ஏற்படுகின்றதோ அது கனவாயினும் சரி, அல்லது நனவாயினும் சரி, அப்போதுதான் நமக்கு நான் என்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது.

நமது நினைவுதான் நான் என்ற உணர்வுக்குக் காரணமாக உள்ளது.

நமக்கு ஏற்படும் ஒவ்வொரு அனுபவத்தின் போதும், நான் எனும் உணர்வும் சேர்ந்தேதான் இருக்கிறது. அனுபவம் வேறு அனுபவிப்பவன் வேறு என்று இல்லாமல், நான் அனுபவிக்கிறேன் என்ற இணைந்த நிலையே எப்போதும் ஏற்படுகிறது.

இன்னும் சொல்லப் போனால்,

நான் அனுபவிக்கிறேன் என்று கூட அதனைக் கூற முடியாது.

கோபம் ஏற்படும் போது, அங்கு நானும் கிடையாது; கோபமும் கிடையாது.

அங்கு இருப்பது கோபப்படுவன் மட்டுமே. நான் கோபப்படுகிறேன் என்ற இரட்டை அம்சம் கிடையாது.

கோபப்படுபவன் எனும் தன்மையுடைய ஒருவனே அங்கு இருக்கிறான்.

இன்பம் ஏற்படும் போது, இன்பமான அனுபவம் என்றோ. நான் அதை உணருகிறேன் என்றோ இரண்டு அம்சமுள்ள நிலை கிடையாது.

இன்பமாக இருப்பவன் எனும் தன்மையுடைய ஒருவனே அங்கு இருக்கிறான்.

ஆனால்,

நாம் கோபப்படக் கூடாது என, கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்த நினைக்கும் போதும்,

இன்பம் மிகவும் அருமையாக இருக்கிறது, அது மேலும் நீடிக்க வேண்டும் என்று எண்ணும் போதும்,

அனுபவத்துக்கும், அனுபவிப்பவனுக்கும் இடையில் பிரிவு வந்து விடுகிறது.

ஒரு தேவை ஏற்படும் போதுதான், அதனை நிறைவு செய்யும் கடமையை உடைய 'நான்' எனும் அம்சம் முக்கியத்துவம் பெற்று விடுகிறது.

நான் முக்கியத்துவம் பெறும் போதுதான், அனுபவம் என்பதும் தனிப்பொருளாகக் கருதப்படுகிறது.

நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள் எதனையும் மாற்றவோ, அல்லது தக்க வைக்கவோ நாம் முயலாத போது,

அங்கு பிரிவில்லாத மனோ இயக்கம் மட்டுமே இருக்கிறது.

அந்நிலையில் எல்லா அனுபவங்களும் தாமாக வருகின்றன. தாமாக இருக்கின்றன. தாமாகப் போய் விடுகின்றன.

அந்நிலையில் நமது மனம் இரண்டு துண்டாக மாறுவதில்லை. மனதே மனதைச் சீரமைக்கும் போராட்டத்தில் இயங்குவதில்லை.

இதனால் நமது மனது, கட்டுப்படுத்துபவன் என்று ஒரு நபர் இல்லாத தன்மையில், அதுபோக்கில் இயங்குகின்றது.

நம்முடைய கனவு நிலைக்கும் நனவு நிலைக்கும் உள்ள பெரிய வித்தியாசம் என்னவென்றால்,

நம்முடைய கனவு அதுபோக்கில் இயங்குகின்றது.

நமது கனவை நாம் நமது விருப்பத்துக்குக்கேற்றவாறு மாற்றிக் கொள்ள முடியாது. அது அதுபோக்கில்தான் நடக்கும்.

ஆனால், நாம் நமது நனவுநிலையில், நம்முடைய விருப்பத்தையும், முயற்சியையும் புகுத்தி விடுகிறோம்.

நாம் காணும் கனவைப் பற்றி இன்னும் சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். அங்கே சிந்தனைக்கும் செயலுக்கும் இடையில் இடைவெளி கிடையாது.

ஒரு செயலை எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என முடிவெடுத்து செய்வது அங்கு கிடையாது.

ஆனால்.

நனவுநிலையில் நாம் ஏதாவது செயல்களில் ஈடுபடும் போது, அந்தச் செயல் நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே. அந்தச் செயலோடு தொடர்பில்லாத வேறு எதைப் பற்றியாவது கூட சிந்தித்துக் கொண்டிருப்போம்.

அத்தகைய நிலை நமது கனவில் கிடையாது. அங்கு சிந்தனை ஒன்று, செயல் மற்றொன்று என்ற நிலையே கிடையாது. ஏனெனில் கனவின் மொத்த அம்சமே நமது நினைவு மட்டும்தான். நமது நினைவுதான் அங்கே செயல்போலத் தோன்றுகின்றது; சம்பவம் போலத் தோன்றுகின்றது.

அதனால் கனவில் ஏற்படும் இயக்கம் ஒரே இயக்கமாக நம்முடைய குறுக்கீடு எதுவும் இன்றி, அதன்போக்கில் நடைபெறுகிறது.

அதுபோல்,

நனவில் நமக்கு ஏற்படும் நினைவுகளும், உணர்வுகளும் கூட, கனவில் ஏற்படுவதைப் போன்றே அதுபோக்கில் தாம் ஏற்படுகின்றன.

கனவுக்கும், நனவுக்கும் வேறு என்ன வித்தியாசம் உள்ளது ?

நாம் படுத்துத் தூங்கும் போது, நாம் படுத்திருக்கும் கட்டிலைப் பற்றி, நமக்குத் தெரியாது. நமக்கு மேல் பகுதியில் சுழன்று கொண்டிருக்கும் மின்விசிறியை நாம் அறிய மாட்டோம்; நமது கனவில் என்னென்ன சம்பவங்கள், என்னென்ன காட்சிகள் ஏற்படுகின்றனவோ, அவற்றை மட்டுமே நம்மால் அறிய முடியும். நமது கவனம் முழுவதும், நமது கனவுக் காட்சியில் மட்டுமே பொருந்தியுள்ளது. நமது புலன்களின் காட்சியில் பொருந்துவதில்லை. புலன்களும் சரியாகச் செயல்படாமல் ஓய்வில் உள்ளன.

நமது கவனம், நமது கனவுக் காட்சியில் மட்டுமே பொருந்தி இருப்பதால், கனவுக் காட்சி மட்டுமே நமக்குப் பிரதானமாக உள்ளது.

ஒரு முறை நண்பர் ஒருவர் வீட்டில் சில வருடங்களுக்கு முன்பு தங்கி இருந்தேன். அதிகாலை நேரத்தில் எனக்கு ஒரு கனவு ஏற்பட்டது. அந்தக் கனவில் எனது வீட்டுக்கு எனது உறவினர் ஒருவர் வந்து, வீட்டு வாசலில் நின்று தேவாரம் பாடிக் கொண்டிருந்தார். அவரது பாடல் மிகவும் பண்பட்ட குரலில் அமைந்திருந்தது.

எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியம். அவருக்கும் ஆன்மீகத்துக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது. மேலும் பாடல் பாடும் அளவுக்கு அவரது நடவடிக்கைகளும் கிடையாது.

ஆகவே ஆச்சரியப்பட்டு அவரிடம் கேட்கிறேன். “ உங்களுக்கு பாடக் கூட வருமா ? அதுவும் தேவாரத்தை மிக அழகாக பாடுகிறீர்களே ! ” என்று அவரிடம் கேட்டேன். அவர் எந்தப் பதிலும் சொல்லாமல் தொடர்ந்து பாடிக் கொண்டிருந்தார். அந்நிலையில் நான் கனவிலிருந்து விழித்துக் கொண்டேன். விழித்த பிறகுதான் தெரிந்தது, எனது நண்பர் எனக்கு அருகில் நின்று கொண்டு, என்னை எழுப்புவதற்காக அப்படித் தேவாரம் பாடிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார் என்று.

தூக்கத்தின் போதும், செவிப் புலன் வேலை செய்திருந்திருக்கிறது. ஆனாலும், அது கனவில் ஏற்படும் சம்பவமாகவே என்னால் உணரப் பட்டிருக்கிறது. கனவுக்கு ஏற்ற வகையிலேயே, அதுவும் உருமாறி இருக்கின்றது.

நமது மனது எதைக் காட்டுகிறதோ, அதை மட்டுமே நாம் அறிகிறோம். நமது மனது எப்படிக் காட்டுகிறதோ, அப்படி மட்டுமே நாம் புரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

நமது கனவில் இப்படி நடக்கிறது. நமது நனவு நிலையில் எப்படி நடக்கிறது ?

நமது கனவு நிலையில், நம்மைச் சுற்றி என்ன நிகழ்ந்தாலும் நமக்குத் தெரியாது. நமது நினைவில் தோன்றுபவை மட்டுமே நமது கனவுச் சம்பவங்களாக அறியப் படுகின்றன.

ஆனால் நம்முடைய நனவு நிலையில், நாம் நம்மை அறிகிறோம்; நமது சிந்தனையை அறிகிறோம்; நம்மைச் சுற்றியுள்ள அனைத்தையும் அறிகிறோம். பலவற்றையும் அறியும் சுதந்திரம் நமக்கு உள்ளது.

அப்படிப் பலவற்றையும் அறியும் சுதந்திரம் நமக்கு இருந்தாலும், நாம் ஒரே நேரத்தில் எல்லாவற்றையும் அறிகிறோமா?

அப்படி அறிவதில்லை. ஒரே நேரத்தில், ஒன்றை மட்டுமே நம்மால் அறிய முடியும். ஒரே நேரத்தில் பலவற்றையும் அறியும் சாத்தியம் எவருக்குமே கிடையாது. நாம் பலவற்றை

அறியும் வாய்ப்பு நமக்கு இருந்தாலும் கூட, நமது மனது எதனோடு பொருந்தி இருந்து, எதைக் காட்டுகிறதோ, அதை மட்டுமே நம்மால் அறிய முடியும்.

சதாவதானி, தசாவதானி என்று ஒரே நேரத்தில் பல பணிகளைச் செய்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களால் கூட ஒரே நேரத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவைகளை அறிய முடியாது.

ஒரு சராசரி மனிதன், ஏதாவது ஒன்றை அறியும் போது, அதில் அதிக நேரம் தங்கி விடுகிறான். ஆனால் இப்படி அவதானம் செய்பவர்கள், ஒரு விசயத்தில் தங்கி இருக்காமல், விரைவாக ஒவ்வொன்றாக மாறி மாறி அறிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மொத்தத்தில், மனதின் மூலம் எதனை அறிகிறோமோ, அதைத்தான்,

கனவிலும் அறிகிறோம்;

நனவிலும் அறிகிறோம்.

கனவில் தேர்தெடுக்கும் சுதந்திரம் இல்லை. நனவில் அந்த சுதந்திரம் இருக்கிறது. இதுதான் இரண்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசம்.

இந்த சுதந்திரம் ஒன்றுதான் இரண்டையும் வித்தியாசப் படுத்துகிறது.

நனவு நிலையிலுள்ள நமது மனதுக்கு, சுதந்திரம் இருப்பதாக நாம் கருதுகிறோம்.

அதனால் நனவு நிலையில் நாம் நமது நினைவுகளிலும், உணர்வுகளிலும் குறுக்கீடு செய்து விடுகின்றோம். அப்படி குறுக்கிட்டு, நமது நனவு நிலையிலுள்ள நினைவுகளையும், உணர்வுகளையும் சீரமைத்து விடலாம் என தவறுதலான ஒரு முடிவை எடுத்து விடுகிறோம்.

அப்படி, “நம்மால் அதனைச் சீரமைக்க முடியாது; அது, அதுபோக்கில் இயங்கி, அதுபோக்கில்தான் மறைகிறது.

அதுசம்பந்தமாக நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை”
என்பதைப் புரிந்து கொள்வதுதான் உண்மையான புரிதல்.

அப்படிப் புரிந்து கொள்ளுவதால் என்ன இலாபம் ?
அதனால் என்ன விளைவு ஏற்படுகிறது ?

*****

13. துரிய விழிப்பு

நமது நினைவுகளும், உணர்வுகளும்,
நாம் அதனைச் சீரமைக்காத நிலையில்,
அவை,

அவைபோக்கில் இயங்குகின்றன.

தாமாக இயங்குகின்றன.

இந்நிலையில் நமது நனவுநிலையில் ஏற்படும்
அனுபவமும்,

கனவுநிலையில் ஏற்படும் அனுபவமும் ஒரே தன்மையில்
இருக்கிறது.

அதுபோக்கில், தானாக வந்து தானாகப் போய்
விடுகிறது.

நமது நனவுநிலை அனுபவமும், கனவுநிலை
அனுபவமாகி விடுகிறது.

நமது நனவுநிலை அனுபவத்தை, கனவாக்க வேண்டும்
என்று முயற்சி செய்து, இப்படி அதனைக் கனவாக்கவில்லை.

நாம் நம்முடைய உணர்வுகளைச் சீரமைக்கும்
பொறுப்பைக் கைவிடும் போது, நம்முடைய மனதின் இயக்கம்,

இந்த போராட்டமற்ற தளத்துக்கு வந்து விடுகிறது.

தானாக இயங்கும் இந்தத் தளத்துக்கு வந்து விடுகிறது.

கனவு போன்று இயங்கும் இந்தத் தளத்துக்கு வந்து
விடுகிறது.

ஆன்மீக சாஸ்திரங்களைக் கற்றவர்கள் இப்படித்தான்
எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்:

துரிய விழிப்பு என்று ஒரு விழிப்பு இருக்கிறது. அந்த
விழிப்பு ஏற்படும் போதுதான் நனவுநிலை, கனவாகமாறிவிடும்
என்று.

அவர்கள் கூறியதுதான் நிகழ்கின்றது. ஆனால் அவர்கள் கூறியபடி நிகழ்வதில்லை.

துரிய விழிப்பு ஏற்பட்டதால், நனவுநிலை, கனவுநிலையாக மாறுவதில்லை. நமது நனவுநிலை, எப்போது கனவுநிலையின் தகுதியைப் பெறுகிறதோ,

அப்போது நாம் இருக்கும் நிலை, துரியநிலை.

மாற்றம் என்பது எப்போதும் நமது அனுபவத்தில் தான் ஏற்படுகிறது; எல்லா அனுபவங்களுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கும் துரியத்தில் ஏற்படுவதில்லை.

ஆனால் நாம் எப்போதும், அந்த ஆதாரப் பொருளின் மீது பொறுப்பைச் சமத்துவதிலேயே குறியாக இருக்கிறோம்.

நாம் ஆத்ம சாட்சாத்காரம் அடைந்தால் எல்லா சந்தேகங்களும் நீங்கி விடும் என்று எண்ணுகிறோம்.

நாம் துரிய நிலைக்கு வந்தால், நனவுநிலை, கனவுநிலையாக மாறி விடும் என்று கூறுகிறோம்.

நாம் சாட்சி நிலைக்கு வந்தால் எல்லா பிரச்சினைகளும் தீர்வு பெற்று விடும் என்று கூறுகிறோம்.

இவை அனைத்தும், நம்முடைய மூலாதார நிலையில் ஒரு மாற்றத்தைக் குறிப்பதாகவே அமைந்துள்ளது.

உண்மையில், மூலநிலை எப்போதும், எந்த மாற்றமும் இன்றி, அப்படியேதான் இருக்கிறது.

நாம் நமது அனுபவ நிலையில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொண்டு, நமது அனுபவங்களை எதிர்த்துப் போராடாத நிலையில்,

நமது அனுபவங்களின் இயங்கும் தன்மைதான், வேறு பரிமாணத்துக்கு வந்துவிடுகின்றது.

கனவுத் தன்மைக்கு வந்துவிடுகின்றது.

நாம் நமது அனுபவங்களையும், நினைவகளையும்
நிர்வகிக்கும் போது,

இந்த அனுபவங்களெல்லாம் நமக்கு வேண்டாம், இந்த
அனுபவங்களெல்லாம் நமக்குத் தேவையானவை,

என்று நாம் நமது அனுபவங்களுக்கு சாதகமாகவோ,
பாதகமாகவோ செயல்படும் போது,

நாம் நமக்கென்று ஒரு தனித்தன்மையை தக்க
வைத்துக்கொள்கிறோம்.

நம்முடைய விருப்பங்களே, நமது தனித்தன்மையாக
அமைந்துவிடுகின்றன.

அப்படித் தனித்தன்மையோடு செயல்படுவதும்,
வெளிப்படையாக இயங்கும் மனதின் ஒரு பகுதியேயாகும்.

நமது மனதே இரு பிரிவாக இருந்து ஒன்றை
மற்றொன்று சீரமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு விடுகின்றது.

அப்படிச் சீரமைக்க முயன்று வரும் பகுதிதான்,

தன்னுடைய முயற்சியில் தோல்வி கண்டு,

தன்னுடைய தகுதியை ஆய்வு செய்து,

தன்னுடைய இயலாமையை உணர்ந்துகொள்கிறது.

தான் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்பதைப் புரிந்து
தன்னுடைய முயற்சிகளைக் கைவிட்டுவிடுகின்றது.

அது எப்போது முயற்சிகளைக் கைவிடுகிறதோ,

அப்போது அதற்கு, தன்னைத் தனிமைப்படுத்திக்
கொள்ளும் இயக்கமும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது.

அது எப்போது, தன்னைத் தனிமைப்படுத்திக்
கொள்ளும் இயக்கத்தை இழந்து விடுகிறதோ,

அப்போது மொத்த மன இயக்கத்தின் பகுதி
ஆகிவிடுகிறது.

சீரமைக்கும் நோக்குள்ள செயல்படுபவனாக அது தன்னை வைத்துக்கொள்ளுவதில்லை.

நம்முடைய அனுபவங்கள் யாவும், அந்நிலையில் இரண்டு துண்டுகளாக இல்லாமல்,

ஒட்டு மொத்த அனுபவமும்,

ஒரே அனுபவமாகிறது.

அனுபவிப்பனுக்கு முக்கியத்துவம் இல்லாத அனுபவமாகிவிடுகிறது.

அந்நிலையில்

ஆதாரமாக இருக்கும் நம்முடைய சுத்தமான உணர்நிலை எப்படி இருக்கிறது ?

எல்லா சுவைகளும் வந்து செல்லும் களமாக. நமது நாக்கு எப்படி உள்ளதோ, அப்படி நமது சுத்த உணர்நிலையும்,

தனக்கென எந்த உணர்வையும் பிடித்து வைத்துக் கொள்ளாத நிலையில்,

எல்லா அனுபவங்களும், அனுபவங்களாக மலர வாய்ப்பளிக்கிறது.

சூரியனின் சாந்நித்யத்தில்

தாமரை மலர்வது போல்,

எல்லா அனுபவங்களும் அனுபவங்களாக மலர்கின்றன.

நமது நாவில் எல்லா விதமான சுவை உணர்வுகளும் வந்து செல்லுகின்றன.

இனிப்பாக மாறி, இனிப்பை வெளிப்படுத்திக் காட்டும் நாக்கு, எப்போதும் இனிப்பை மட்டுமே காட்டிக் கொண்டிருந்தால்,

அது பழுதாகிவிட்டது என்றுதான் பொருள்.

நமது நாக்கு எப்போதும் கசப்பு சுவையே காட்டிக் கொண்டிருந்தாலும், அது, தனது ஆரோக்கியத்தை இழந்து விட்டது என்பதே பொருள்.

சூரிய வெளிச்சத்தின் உதவி கொண்டு, ஒருவன் நல்ல நூல்களைக் கற்கிறான்.

இன்னுமொருவன், தான் களவு செய்வதற்கு பாதை கண்டுபிடித்து போவதற்கு சூரிய ஒளியை பயன்படுத்துகிறான்.

சூரிய ஒளி ஒரு பொது நிலையில் அனைத்தோடும் கலந்து நிற்கிறது.

நாம் நமது மனதோடு போராடும் தன்மையில் செயல்படும்போது, போராட்ட அம்சம்தான் வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது.

நமது மனதானது போராட்டமின்றி இயல்பான முறையில் செல்லும்போது, மனதினுடைய “கர்த்தா” எனும் தன்மை மறைந்துவிடுகிறது.

அந்நிலையில் காண்பவன் என்ற எந்த நிலையும் முக்கியத்துவம் பெறாமல்,

அனைத்துமே,

“காணப்படும் பொருள்” என்ற தகுதிக்கு வந்து விடுகின்றன.

காண்பவன் முக்கியத்துவம் பெறாமல், காண்பவன் உட்பட,

அனைத்துமே காணப்படும் பொருளின் தகுதிக்கு வந்து விடும் நிலையில்,

நம்முடைய அனுபவங்கள் அனைத்திலும் கலந்து இயங்கும்,

நம்முடைய ஆதார உணர்நிலையானது

சாட்சித்தன்மை என்ற பெயரில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அது நம்முடைய ஆதார நிலையினுடைய மாற்றம் அல்ல.

நமது அனுபவங்களின் மாற்றத்தினால்தான்,

அந்த ஆதாரநிலைக்கு இப்படி ஒரு பெயர் கிடைக்கிறது.

இல்லாவிடில் அந்த ஆதாரநிலை எப்போதும், ஆதாரநிலையாகவே இருந்து,

நம்முடைய “*அனுபவிப்பவன் அனுபவம்*” என்ற இரட்டை நிலைக்கும் காரணமாக நிமித்த காரணமாக அமைத்து விடுகிறது.

நமது அனுபவங்கள் முக்கியத்துவம் இழந்த நிலையிலும்,

நமது ஆதார உணர்நிலை எப்போதும் போலவே உள்ளது.

ஆனால் அந்த நிலையில், அந்த ஆதார நிலையை, ‘சாட்சிநிலை – சாட்சித்தன்மை’ என்ற பெயருடன் குறிப்பிட்டு விடுகிறோம்.

ஆனால், சாட்சிநிலை, சாட்சித்தன்மை, என்று எதுவும் கிடையாது.

அனுபவங்கள் அனைத்தும், “*காண்பவன் முக்கியத்துவம் பெறாத காணப்படும் பொருளாக*” மாறியமைந்துவிடும் நிலையில், நமது ஆதார உணர்வை, சாட்சிநிலை என்று பெயர் கொடுத்து அழைப்பதிலும் தவறில்லை.

ஆனால்,

உண்மையில்,

முக்கியத்துவத்தைப் பெறுவதும், முக்கியத்துவத்தை இழப்பதும்,

நமது மனோ அனுபவங்கள் மட்டுமே.

*****

14. நிசர்கதத்த மகாராஜ்

நமது மனோ அனுபவங்களில் ஒழுங்குப்பாட்டைக்
கொண்டு வருவதற்கு,

ஆன்ம சாட்சாத்காரமோ,

ஆன்ம தரிசனமோ,

கூடஸ்தன் நிலையோ,

சாட்சி நிலையோ,

தூரிய நிலையோ,

அல்லது வேறு ஏதாவது பெயரில் அமைந்த அந்த
ஆதார நிலையோ,

எந்த வகையிலும் உதவி புரிவதில்லை.

எந்த வகையிலும் காரணமாக அமைவதில்லை.

ஆனால், அவைதான் காரணம் என்பது போல் பலரும்
நமக்குக் கற்றுக்கொடுத்துவிட்டார்கள்.

அவைதான் காரணம் என்று ஒரு பிரம்மையை ஏற்படுத்தி
விட்டார்கள்.

இதனால்,

பலரும் ஆன்மாவின் இலட்சணங்கள் என்று கூறி அந்த
நிலையை சங்கல்பம் செய்து வருகிறார்கள்

“அகம் பிரம்மாஸ்மி”

“என்னுடைய நிஜ சொரூபம், ஆத்ம சொரூபம்”

“என்னுடைய நிஜத்தன்மையில் நான் சாட்சியாக
இருக்கிறேன் ”

“ நான் கூடஸ்தனாக இருக்கிறேன்”

இப்படித் தாங்கள் படித்ததைக்கொண்டு,

இப்படி ஒரு சங்கல்பத்தைப் பராமரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இது தவறா ?

முழுவதும் தவறு என்று கூற முடியாது. ஏனெனில், நம்முடைய ஒவ்வொரு முயற்சிக்கும், அதற்கேற்ற பலன் நிச்சயம் உண்டு.

ஆனால்,

முக்தி நிலையை எதிர்பார்த்துச் செய்யும் அவர்களது முயற்சி மட்டும் வெற்றி பெறுவதில்லை.

ஏனெனில்,

அப்படி சங்கல்பம் செய்வது, நமது ஆன்மா அல்ல.

நம்முடைய மனதின் நினைவு அம்சம்தான், தன்னை அப்படி ஒரு நிலையோடு இணைத்து கற்பனை செய்து சங்கல்பித்துக்கொள்ளுகிறது.

இதனால் நமது மனதின், “காண்பான் காணப்படும் பொருள்” என்னும் இரட்டைத் தன்மைதான் உறுதியாகிறது.

அவர்களிடம் இதுபற்றிக் கேட்டால் அவர்கள் என்ன சொல்வார்கள் தெரியுமா ?

“நான் சாட்சி நிலை கூடஸ்தன் நிலை என்று சங்கல்பம் செய்வதில்லை; அப்படி நான் புரிந்து கொள்கிறேன். இது சங்கல்பம் அல்ல” என்று கூறி விடுவார்கள்.

ஆனால் இப்படிப் புரிந்துகொள்வது அல்லது எண்ணிக் கொள்வது, அந்தக் கூடஸ்தானோ, சாட்சியோ அல்ல. ஏனெனில் அந்த நிலையானது தன்னை இப்படிப் புரிந்து கொள்ளவேண்டிய அவசியத்தோடு இல்லை.

ஏந்த மனது பிரச்சினையுடன் உள்ளதோ, அந்த மனதுதான், தன்னை இப்படி, சாஸ்திரங்களின் துணையோடு, கற்பனை செய்துகொள்கிறது.

இதனால் நமது மனோ இயக்கந்தான் மேலும் பலம் பெறுகிறது.

தன்னை ஆத்மா என்று எண்ணிக்கொள்வதாலோ, தன்னை, கூடஸ்தன் அல்லது சாட்சி என்று எண்ணிக் கொள்வதாலோ,

எவரும் விடுதலை அடைவதில்லை.

அவர்களுடைய மன இயக்கம்தான் இதனால் உறுதி பெறுகிறது. அவர்களுடைய நனவு நிலைதான் மேலும் உறுதி பெறுகிறது.

ஆரம்பத்தில், இது சம்பந்தமான ஒரு விதிவிலக்கு உண்டு என்றும், சந்தர்ப்பம் வரும்போது அது சம்பந்தமாக விவரிப்பதாகவும் கூறியிருந்தோம்.

அந்த விதி விலக்கு என்னவென்றால்,

இந்த வழியிலும் சிலர் அந்த விடுதலையை அடைந்துள்ளார்கள்.

இந்த முக்தி நிலையை அடைந்துள்ளார்கள்.

அனைவராலும் இப்படித்தான் அடைய முடியும் என்று பலராலும் கூறப்படுகிறது. இதுதான் பிரதான வழியென்று வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆனால் இந்த வழியில் செல்லும் அனைவருமே தோல்வியைத்தான் தழுவுகிறார்கள். யாரோ ஒருவர் வெற்றி பெறுகிறார் என்றால், அது விதி விலக்காகவே நடக்கிறது.

அந்த விதி விலக்கு எப்படி நிகழ்கின்றது?

நிசர்கதத்த மகாராஜ் எனும் மகராஷ்டிராவைச் சேர்ந்த ஞானியைப் பற்றி நீங்கள் ஒருவேளை கேள்விப்பட்டிருக்கலாம்.

அவருக்கு அவருடைய குருநாதர் உபதேசிக்கிறார். “நீ நினைப்பதைப் போன்று சாதாரண மனிதனல்ல நீ. தெய்வங்களையும் கடந்த மெய்ப்பொருளே நீதான். எல்லோரும் எதனைத் தேடுகிறார்களோ அதுதான் நீ !” என்று அவரது குரு அவருக்கு உபதேசிக்கிறார்.

அந்த குருநாதர் சொல்லுவது சத்தியமாகத்தான் இருக்கும், என்ற நம்பிக்கை, இவருக்கும் ஏற்பட்டது.

நிசர்கதத்தா அதுபற்றிக் கூறுகிறார்.

“எனது குருநாதர் கூறியவற்றின் பொருளை நான் அப்படியொன்றும் விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்யவில்லை. அவர் பொய் சொல்லியிருக்க மாட்டார்; அவர் கூறியது முழு உண்மையாகத்தான் இருக்க முடியும் என்ற உறுதி மட்டும் எனக்கு இருந்தது ...

“எனது குருநாதர் கூறிய வார்த்தைகளே எனது காதுகளில் எப்போதும் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது. அதைக் கூறிய கொஞ்ச காலத்தில் எனது குருநாதர் உலகத்தை விட்டு மறைந்து விட்டார். ஆனாலும் அந்த வார்த்தைகள் மட்டும் என்னை விட்டுப் போகவில்லை .....

“மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு, நானே பரம்பொருள் என்ற ஞானம் எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. திடீரென்று ஒருநாள், நானே மெய்ப்பொருள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்.”

இப்படி, அவர், தான் ஞானம் பெற்றதை விவரிக்கிறார்.

“உலக அனுபவங்கள் அனைத்தும் பொய்யானவை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நான் ஒருவனே மெய்ப்பொருள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் ” என்று அவர் கூறுகிறார்.

அப்போது பக்தர் அவரிடம் விளக்கம் கேட்கிறார்:

“நானே பரம்பொருள் என்ற ஞானம் தன்னறிவு (**Self Realization**) ஏற்பட்ட பிறகு, உலக அனுபவங்கள் அனைத்தும் மாயையாகத் தெரிகிறதா,

அல்லது உலக அனுபவங்கள் அனைத்தும் மாயையாகத் தெரிந்ததால், ஞானம் என்னும் தன்னறிவு ஏற்படுகிறதா ? எது முதலில் ஏற்படுகிறது ? எது இரண்டாவது ஏற்படுகிறது ?”

அதற்கு நிசர்கதத்தா கொஞ்சம் யோசிக்கிறார். பிறகு தீர்மானமாகக் கூறுகிறார்.

“தன்னறிவு என்ற ஞானத்தான் முதலில் ஏற்படுகிறது; அதன் பிறகுதான் உலக அனுபவங்கள் அனைத்தும் மாயை என்ற அறிவு ஏற்படுகிறது. முதலாவது ஏற்படுவது ஆத்ம ஞானம் ; இரண்டாவது ஏற்படுவதுதான் உலக அனுபவங்களெல்லாம் மாயை என்ற உணர்வு.”

இப்படி அவர் கூறி விடுகின்றார்.

அவர் வந்த வழி அப்படி. ஆகவே அவரால் அப்படித்தான் கூற முடியும். உலக அனுபவங்கள் பொய்யானவை என்ற ஆய்வை மேற்கொண்டு அவர் அந்த இடத்துக்கு வரவில்லை.

‘நானே பரம்பொருள்; நானே ஆன்ம சொருபம்; நானே மெய்ப்பொருள்’ என்று கூறி. பலரும் தோல்வி அடைந்து வரும் இந்த வழியில், இவர் மட்டும் எப்படி, விதி விலக்காக வெற்றி பெற்றார் ?

அவருடைய நம்பிக்கையில் அவருக்கு ஏற்பட்ட விசுவாசமே அவருக்கு வெற்றியைத் தேடிக் கொடுத்திருக்கிறது.

நான் என்ற உணர்வையே அவர் பரம்பொருளாக விசுவாசித்து விட்டதால், அவருக்கு அனுபவங்களை விடவும், அனுபவிப்பவனே முக்கியத்துவம் மிகுந்ததாக அமைந்து விடுகிறது.

நான் எனும் அனுபவிப்பவன் முக்கியத்துவம் பெற்று விட்டதால், அனுபவங்கள் அனைத்தும் முக்கியத்துவத்தை இழந்துவிடுகின்றன. அனுபவங்களைச் சார்ந்துதான் 'அனுபவிப்பவன்' எனும் தன்மையும் இருக்கிறது. ஆகவே அனுபவங்களும், 'அனுபவிப்பவனும்' முக்கியத்துவத்தை இழந்துவிடுகின்றன.

*****

15. தேனி சுவாமிகள்

அனுபவங்கள் முக்கியத்துவம் இழக்க வேண்டுவதுதான் முக்கியமானது. அது நடந்துவிடுகிறது. ஆகவே நனவு நிலையே கனவு நிலையாக மாறிவிடுகிறது.

ஆனால் இப்படி நிகழுவது கோடிக்கணக்கானவர்களில் ஒருவருக்குத்தான் ஏற்பட முடியும்.

இது பொது வழியல்ல.

இதே நிலைதான் *தேனி சுவாமிகள்* என்று நாங்கள் கூறும், *ராஜ்* சுவாமிகள் என்பவருக்கும் ஏற்பட்டுள்ளது.

சுவாமிகள், நானே பரம்பொருள், நீயே பரம்பொருள்; அனைத்தும் பரம்பொருள் என்றே கூறிவருவார்.

மற்றவர்கள் அதை விசுவாசிக்கிறார்களோ இல்லையோ, சுவாமிகளுக்கு அந்த விசுவாசம் இருந்ததால்,

அனுபவங்கள் அனைத்தும் சமநிலைப்பட்டு விட்டன. அனைத்தும் பரம்பொருளின் அம்சமாகப் பார்க்கப்பட்டதால், எந்த அனுபவமும் உயர்ந்ததும் இல்லை; எந்த அனுபவமும் தாழ்ந்ததும் இல்லை. அனைத்தும் பரம்பொருள் இயக்கத்தின் வெளிப்பாடே. இந்த சமதிருஷ்டி காரணமாக அவருக்கும் நனவு நிலையின் பிடி தளர்ந்து விட்டது.

நனவு நிலையின் பிடி தளர்ந்து விட்ட நிலையில் அவருடைய நிலையும் ஆதார நிலையோடு இணைந்து விட்டது.

இவையெல்லாம் பொய்யல்ல; நிசர்கதத்த மகராஜ் அடைந்ததும், தேனி சுவாமிகள் அடைந்ததும் பொய்யல்ல. அவர்களுடைய விசுவாசம் அவர்களை மட்டுமே பண்படுத்தி உள்ளது. அதனைப் பொதுப் பாதையாக்கி, பலரையும் அதனால் பயன் பெறச் செய்ய முடியவில்லை.

அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட விசுவாசம் மிகவும் அலாதியானது. இருவருமே மெத்தப் படித்தவர்களல்லர். தேனி

சுவாமிகளுக்கு சரியான முறையில் எழுதப் படிக்கக் கூடத் தெரியாது. அவர்களுக்குள்ள பாமரத்தன்மைதான் அவர்களுடைய விசுவாசத்துக்கும் காரணமாக அமைந்துள்ளது.

ஆனால் நாம் ஒருவரும் பாமரர் அல்லர்.

அனைத்துக் கருத்துக்களையும் விவாதிக்கும் பண்டிதர்களாக இருக்கின்றோம்.

பாமரத்தன்மை (படிக்காத விபரமற்ற தன்மை) யை முயற்சி செய்து அடைய முடியாது. பகுத்தறிவுவாதிகளால் அடைய முடியாதது இது. ஆய்வு செய்து, திட்டமிட்டு, பயிற்சி செய்து இந்த பாமரத்தன்மையை அடைய முடியாது.

ஆகவே, நம் போன்ற பண்டிதர்களுக்கு இந்தப் பாதையானது சரியான பாதையல்ல.

நாம் கூட இங்கு முயற்சி செய்து பார்க்கலாம். முயற்சிக்கு ஏற்ற பலன் கிடைக்கும். அற்புதமான அனுபவங்களைக் கூட அடையலாம்.

ஆனால் நமது அத்தனை அனுபவங்களும் நமது நனவு நிலையை மேலும் உறுதிப் படுத்தும் அனுபவங்களாகவே அமைந்துள்ளன.

அவை எவையும் நமக்கு விடுதலையைக் கொடுக்காது; முக்தியை வழங்காது.

நம் அனைவருக்கும் பொருத்தமான பொது வழியாக அமைந்திருப்பது, யதார்த்தமான அணுகுமுறை மட்டுமே.

நம்மை ஒரு சராசரி மனிதனாக எண்ணி, சராசரி மனிதனாகவே புரிந்துகொண்டு, நம்முடைய முயற்சிகளின் தகுதியையும், இயலாமையையும், யதார்த்தமாகப் புரிந்து கொள்வது மட்டுமே, எல்லோரும் எளிதாகப் பயணம் செய்யக் கூடிய,

பிரதானமான பொது வழியாகும்.

இங்கு நாம் நம்மை கூடஸ் தானாகவோ, பரம்பொருளாகவோ, சாட்சியாகவோ அல்லது துரிய நிலையாகவோ எடுத்துக்கொள்வதில்லை.

நம்மை ஒரு மனோ இயக்கமாகவே அடையாளப்படுத்திக்கொள்கிறோம். தோன்றி மறையும் தற்காலிக இயக்கமாகவே நம்மை எடுத்துக்கொள்கிறோம்.

சிதாபாசன் என்னும் ஆபாசனாகவே நம்மை எடுத்துக் கொள்கிறோம். நம்முடைய மொத்த இயக்கமும், கணந்தோறும் வந்து போகும் தற்காலிக இயக்கமே.

நம்முடைய இயக்கத்தில் அடைவதற்கோ, நிலை நிறுத்துவதற்கோ, அப்புறப்படுத்தவோ எதுவும் கிடையாது.

தன்னுடைய யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்வதன் மூலம், நம்முடைய மனதின் எந்தப் பகுதியும், தன்னை ஒரு பலமுடைய கர்த்தாவாகக் கருதிக்கொள்வதில்லை.

நம்முடைய எந்தப் பகுதியும், பிற பகுதியை அடக்கி ஆளும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

காண்பவனாக இருப்பதும், காணப்படும் பொருளாக இருப்பதும், சம அந்தஸ்துள்ள அம்சமாகவே உள்ளது. இவற்றுள் எதுவும் தனி முக்கியத்துவம் உடையதன்று.

காண்பவனாக வரும் இயக்கமும், கணந்தோறும் ஏற்படும் தற்காலிகமான இயக்கமே; காணப்படும் பொருளாக ஏற்படும் அனுபவங்களும் தற்காலிகமாக ஏற்படும் இயக்கமே.

இவை அனைத்தும், நமது மனோ இயக்கம் மட்டுமே. தற்காலிகமான மனோ இயக்கம் மட்டுமே.

நமக்கு ஏற்படும் எந்த இயக்கத்துக்கும் புனிதமான பெயரைக் கொடுத்து,

அதனை நிலை நிறுத்தும் முயற்சி நமக்குக் கிடையாது.

நம்முடைய யதார்த்த நிலையை, யதார்த்தமாகப் புரிந்து
கொள்ளும்,

சர்வ சாதாரணமான,

புத்தி பூர்வமான புரிதல் மட்டுமே நமக்குப்
போதுமானதாக உள்ளது.

பெரும்பாலான ஞானிகள் சரணாகதியின் மூலமாக
ஞானநிலையை அடைந்துள்ளார்கள்.

அனைத்து நிகழ்வுகளும் இறைவனால்
நிகழ்த்தப்படுகின்றன என்ற நம்பிக்கையை இவர்கள் வளர்த்துக்
கொண்டிருந்திருக்கின்றனர்.

எல்லா பொறுப்புகளையும் இறைவன் பால்
கொடுக்கும்போது, நமது மனது, தனக்கென்று எந்தப்
பொறுப்பையும் வைத்துக்கொள்வதில்லை.

தனக்கென எந்தப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்ளாத
நிலை,

ஒருவருக்கு,

இந்த இறை நம்பிக்கை மூலமாகவும்,

சரணாகதி மூலமாகவும் ஏற்படுகிறது.

இதன் மூலமும்,

நம்முடைய மனோ இயக்கம், நம்முடைய முயற்சி
மற்றும் கட்டுப்பாடுகளின் ஒத்துழைப்போ அல்லது எதிர்ப்போ
இல்லாமல்,

தாமாக அதாவது இறைவன் சித்தப்படி இயங்கும்,

ஒரு தன்முயற்சியற்ற இயக்கமாக,

Spontaneous இயக்கமாக அமைந்துவிடுகிறது.

சரணாகதி அம்சம் என்பது,

இறைவனிடம், இது வேண்டும், இது வேண்டாம் என்று கேட்டு நிர்பந்தப்படுத்தும் இயக்கமல்ல.

நம்முடைய எல்லா பொறுப்புகளையும் இறைவனிடம் விட்டுக்கொடுப்பதே இந்த சரணாகதி இயக்கம்.

இங்கும் நம்முடைய இயலாமை, யதார்த்தமாக வெளிப்பட்டு, செயலுக்கு வந்து விடுகின்றது.

இதன் மூலம் பலர் ஞானநிலையை அடைந்துள்ளனர்.

அகம் பிரமாஸ்மி என்ற அணுகுமுறையில் ஞானம் அடைந்தவர்கள் பல கோடி நபர்களில் ஒருவராக இருக்கிறார்கள்.

சரணாகதி அணுகுமுறையின் மூலம் ஞானம் அடைந்தவர்கள் கோடியில் ஒருவர் என்று கூறலாம்.

ஆனால் எவராவது யதார்த்தமான அணுகுமுறையில் முயற்சி செய்வார்களே ஆனால்,

நூற்றுக்கு நூறு பேர்களுமே ஞானி ஆகும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டுவிடும்.

இந்த யதார்த்தமான அணுகுமுறை என்பது அறிவு பூர்வமானது; அறிவியல் ரீதியானது.

இதுவே அனைவருக்கும் மிகவும் எளிதானது.

சரி,

அவ்வளவு எளிதான இந்த ஞானத்தை இதுவரை எத்தனை பேர்கள் தாம் அடைந்துள்ளார்கள் ?

இந்த அணுகுமுறை இப்போதுதான் முதன் முறையாக, முறைப்படுத்தி, வகைப்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்படி முறைமைப்படுத்தப்பட்ட மிகக்குறுகிய காலத்திலேயே,

இந்த அணுகுமுறையின் மூலம் ஞானத் தெளிவு பெற்றவர்களின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இதற்கு முன்னால், இந்த அணுகுமுறை. முறைமைப் படுத்தப்படாமல் இருந்ததால்,

இந்த அணுகுமுறையின் மூலம் இத்தகைய தெளிவுக்கு வந்தவர்களின் எண்ணிக்கை வெகு சொற்பமே.

அவர்களுள் ஒருவர்தான். அவர்களுள் ஒருவர்தான் இரமண மகரிஷி. அவர்களுள் ஒருவர்தான் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி.

இவர்கள் அனைவருக்குமே இந்த அணுகுமுறையில் தான் ஞானத் தெளிவு கிடைத்துள்ளது.

*****

16. புத்தர் வழியில் ஞானம்

புத்தரை எடுத்துக்கொண்டால், அவர் எத்தனையோ தவ முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுகிறார். அவருடைய முயற்சிகளுக்கு ஏற்ற நல்ல விதமான அனுபவங்களெல்லாம் அவருக்குக் கிடைக்கின்றன. ஆனாலும் அவருக்கு இந்த ஞானத் தெளிவு கிடைக்கவில்லை.

அவர் தனது முயற்சிகள் அனைத்தும் தோல்வி அடைந்த நிலையில்,

அவர் தன்னுடைய சொந்த மனதையே, நிராயுதபாணியாக சந்திக்க வேண்டிய நிலைக்கு வருகின்றார்.

அந்நிலையில் அவருக்குள் இந்த ஞானத் தெளிவு பிறக்கிறது.

முயற்சிகள் அனைத்தையும் கைவிட்ட நிலையில், அவருடைய மனது அதுபோக்கில் தாமாக இயங்குவதைக் கண்டுபிடிக்கிறார்.

அந்த வித்தியாசமான மன இயக்கத்துக்கு நிர்வாணநிலை என்ற பெயரைக் கொடுக்கிறார்.

அவருடைய நியாயமான முயற்சிகளெல்லாம் தோல்வியடைந்த நிலையில், அவர் தனது மனதின் இயலாமையைப் புரிந்துகொள்கிறார்.

இந்நிலையில் அவருக்கு ஞானத்தெளிவு கிடைத்து விடுகிறது.

இரமண மகரிஷி சிறுவனாயிருக்கும் போது அவருக்கும் இதே அணுகுமுறையில்தான் தெளிவு ஏற்படுகிறது.

திடீரென்று அவருக்கு மரணபயம் ஏற்படுகிறது.

அவர் அதை அப்புறப்படுத்தவோ, அதைக் கட்டுப்படுத்தவோ எந்த உபாயத்தையும் தேடாமல்,

முழுமனதுடன் அந்த மரணபயத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார்.

அவருடைய மன இயக்கம், தாமாக இயங்குவதற்கு இடங்கொடுக்கிறார்.

இந்நிலையில் அவருடைய மன இயக்கம் பலம் இழந்து, அவருடைய நனவு நிலையின் இயக்கம் கனவு நிலையின் தகுதியை அடைந்துவிடுகின்றது.

தன்னை எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய அவசியம் எதுவும் இல்லையென்ற தெளிவு, அந்த சின்ன வயதிலேயே அவருக்குக் கிடைத்து விடுகிறது.

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியும் தமது வாழ்வில் எத்தனையோ தவமுயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறார். அவருடைய முயற்சிகளின் விளைவாக, சமாதரி நிலை அனுபவம் உட்பட பலவிதமான அனுபவங்கள் அவருக்கு ஏற்படுகின்றன.

ஆனால் ஞானத் தெளிவு மட்டும் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

அவருடைய எதிர்பார்ப்புகளுக்கு விரோதமான நிலையில் அவருடைய சகோதரர் நித்யா, அகாலமாக மரணமடைந்துவிடுகிறார்.

அந்தத் துயரத்திலிருந்து விடுபட முடியாமல், அந்தத் துயரத்தை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்.

இங்கும் அவர், தனது துயரமான மன இயக்கத்தை, நிராயுதபாணியாக சந்திக்கிறார்.

இந்நிலையில் அவருடைய மன இயக்கமும் விடுதலை அடைந்துவிடுகின்றது.

ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் அடைந்த நிலையை தங்களுக்கென ஒரு தனியான வழி முறையில் எடுத்துக் கூறுகின்றனர்.

அவர்கள் கூறும் கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் உண்மையாகவே இருந்தாலுங்கூட, சில இடங்களில் அவர்களுடைய அணுகுமுறையிலும் சில சருக்கல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

இதனால் அவர்களை ஆதர்ச வழிகாட்டிகளாக ஏற்றுக் கொண்டவர்கள், அவர்கள் கூறும் நிலையைப் புரிந்து கொள்வதில் தடுமாறி விடுகிறார்கள்.

இதனால் விடுதலை என்பது, அவர்களுடைய விளக்கங்களையும் ஏமாற்றி விட்டு, மறைபொருளாக மறைந்து விடுகிறது.

ஜே.கே. யைப் பின்பற்றுபவர்களில் சிலர் கூட்டமாகச் சேர்ந்து, அவரது கருத்துக்களை விவாதிக்கும் ஓர் அமைப்பை உருவாக்கியிருந்தனர்.

நமது நூல்களைப் படித்த அன்பர் ஒருவர், நமது நூல்கள் அந்த கூட்டத்திலுள்ளவர்களுக்கு பயன்படும் என்று கருதி, நூல்களை அனுப்ப அனுமதி கேட்டுள்ளார்.

ஆனால் இவரோடு பழகி வந்த, அக்குழுவில் உள்ள அன்பர், “எங்களுக்கு ஜே.கே. மட்டும் போதும். வேறு எந்தக் கருத்துக்களையும் நாங்கள் தெரிந்து கொள்வதாக இல்லை. அந்தக் கருத்துக்கள் உங்களுக்குப் பிடித்தவையாக இருந்தால், நீங்களே வைத்துக்கொள்ளுங்கள்”, என்று தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டார்.

ஒருமுறை நான் ஒரு கூட்டத்தில் பேசும் போது, ரமண மகரிஷி, “நான் யார்” எனும் கேள்வியைப் பிரதானப்படுத்திப் பேசுகிறார். ஆன்று அவருக்கு மரணபயம் ஏற்பட்ட போது, அவர் நான் யார் என்ற கேள்வியைக் கேட்டிருந்தால் அவருக்கு, ஞான விடுதலையே கிடைத்திருக்காது” என்று கூறியிருந்தேன். அது என்னுடைய நூல் ஒன்றிலும் பிரசுரமாகி இருந்தது.

இதைப் படித்த அன்பர் ஒருவர் சென்னையில் என்னைச் சந்தித்தார். ரமண மகரிஷியைப் பற்றிய எனது கருத்து தவறானது என்பதை எடுத்துக் கூறுவதிலேயே அக்கறை கொண்டிருந்தார். கடைசி வரையிலும் நாம் எதைச் சொல்ல வருகிறோம் என்பதில் கவனம் செலுத்தாமலேயே புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

உண்மையில் ஞானிகள் எவரும் தங்கள் கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அனைவரும் தங்கள் கருத்துக்களை மட்டுமே எடுத்து பின்பற்ற வேண்டும் என்று கூறுவதில்லை.

நாம் ஒரு வாகனத்தில் வெளியூருக்கு பயணம் செல்லுகிறோம். நாம் செல்லும் பாதை எது என்று தெளிவான முடிவு எடுக்கமுடியாததால், எதிர்ப்படுவோர் ஒவ்வொருவரிடமும் கேட்கிறோம்.

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகக் கூறினாலும், அதில் பொதுவான அம்சத்தை எடுத்துக்கொண்டு, நாமும் அதனை நடைமுறைப்படுத்தி முயன்றால்தான் சரியான வழியில் பயணத்தை மேற்கொள்ள முடியும்.

நமக்குத் தெளிவு கிடைத்தாலும் சரி, கிடைக்காவிட்டாலும் சரி, நாம் நேசித்தவருடைய கருத்துக்களை மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்வோம் என்பது, நமது பாதையைத் தவற விடுவதாகவும் நேர்ந்து விடலாம்.

இந்த ஞானத் தெளிவை அடைந்த ஞானிகளும்,

தங்களுக்கு இந்தத் தெளிவு எப்படி ஏற்பட்டது என்பதைக் கூட சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கிறார்கள்.

பக்திமார்க்கத்தில் சென்று சரணாகதி மூலமாக ஞானநிலை அடைந்தவர்கள், தங்களது வெற்றிக்கு பக்தி மட்டுமே காரணம் என்று நம்பி விடுகிறார்கள்.

ஞானிகள் அனைவரும், ஒரே வழியில்தான் வந்திருக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. ஆனால் அவர்கள்

அடைந்த இடமும், அதை அவர்களுக்குக் கொண்டு வந்த நுணுக்கமும் (Mechanism) அவர்கள் அனைவருக்கும் ஒன்றுபோலவே உள்ளது; ஒரே அடிப்படையிலேயே உள்ளது.

நமது மனதை அதுபோக்கில் இயங்க விட்டு, நமது மனோ இயக்கத்திலிருந்து விடுபடுவதே அது.

சமீபத்தில், அன்பர் ஒருவர் மகான் அரவிந்தர் கூறியுள்ள ஒரு பகுதியை, ஜெராக்ஸ் எடுத்து அனுப்பியிருந்தார்.

அதில் அரவிந்தர் கூறியிருந்தார்.

“நான் எத்தனையோ யோகங்களைப் பயின்று வந்தேன். எத்தனையோ பிராணயாமப் பயிற்சிகளைச் செய்து வந்தேன். அதனால் எனக்கு கவிதை எழுதும் ஆற்றல் கூட ஏற்பட்டது.

ஆனால் நான் எதிர்பார்த்த விளைவு ஏற்படாததால், அவற்றை அப்படியே விட்டு விட்டேன். தோல்வியடைந்த ஒரு மனநிலையில்தான் வருடக்கணக்கில் இருந்து வந்தேன். ஆனால் திடீரென்று, எனக்கு வேண்டியது தானாகக் கிடைத்தது. அது எப்படி எனக்குக் கிடைத்தது என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனேன். அந்நாளில் எனக்கு ஒரு குருநாதர் இருந்தார். அவருடைய அருளாசியினால் இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்குமோ என்று எண்ணி அவரிடம் சென்று விளக்கம் கேட்டேன். எனக்கு நேர்ந்ததைக் கண்டு அவரே ஆச்சரியப்பட்டுப்போனார். தானே அந்த நிலையை இன்னும் அடையவில்லை; பிறகு மற்றவருக்கு எப்படிக் கொடுக்க முடியும் என்று கூறிவிட்டார். பிறகு இந்த நிலை எனக்கு எப்படி நேர்ந்திருக்க முடியும் ? நான் பின்னாளில் வழிபட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், பராசக்தி மற்றும் பரபிரம்மம் இவர்களின் அருளால்தான் அது ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும்.”

இப்படி ஒரு முடிவுக்கு வருகிறார்.

அவருக்கு என்ன நேர்ந்தது, எப்படி நேர்ந்தது, என்பதை அவரால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

அவர்களுக்கு வெளிப்படையாகத் தெரிந்த, ஏதோ ஒரு காரணத்தை, அவர்கள் கற்பித்துக்கொள்கிறார்கள்.

இப்படி உண்மையுடன் சேர்ந்து, சில கற்பனைகளும் கலந்துவிடுகின்றன.

அவர்களைப் பின்பற்றுபவர்கள், அவற்றோடு தங்கள் கற்பனைகளையும் கலந்துபரிமாறி விடுகிறார்கள்.

இப்படி, யார்த்த நிலையைச் சுற்றிய கற்பனைகளும் மலிந்துபோய்விடுகின்றன.

*****

17. பிரம்மானந்தம்

நம்முடைய குழப்பங்களுக்கெல்லாம் சிகரமாக அமைந்துள்ளதுதான், **ஆனந்தம்** என்னும் ஒரு வார்த்தை.

சொல்லப்போனால், ஆன்மீகத்திலுள்ள அனைத்து குழப்பங்களுக்கும், பிரச்சினைகளுக்கும் மூலகாரணம், **ஆனந்தம்** என்னும் இந்த வார்த்தையே.

ரமண மகரிஷி அற்புதமாக ஒரு விளக்கத்தைக் கொடுக்கிறார்.

“**அனைத்தும் ஆனந்தமே; துக்கம் என்பது கூட, துக்கானந்தமே,**” என்று கூறுகிறார்.

துக்கம் எப்படி ஆனந்தமாக இருக்க முடியும்? துக்கத்துக்கும் ஆனந்தத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்க முடியும்? துக்கம் என்பது, ஆனந்தத்துக்கு எதிரானதாக அல்லவா இருக்க முடியும் ?

இப்படித்தான் எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

ஆனந்தம் என்பதை இன்ப உணர்வு என்று நாம் எடுத்துக்கொள்வதால்தான், நாம் புரிந்துகொள்வதில் குழப்பம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

ஆனால் ஆனந்தம் என்பதை ஓர் இன்ப உணர்வாக எடுத்துக்கொண்டே பலரும் விளக்கம் கொடுத்து வருகின்றனர். அதனால் நாமும் அது ஓர் இன்பமான அனுபவம் என்றே கருதிவருகிறோம்.

இதனால்தான், பிரம்மானந்தம், ஆத்மானந்தம், நித்யானந்தம், சச்சிதானந்தம் என்று, ஆனந்தத்தின் மீது அபிமானங்கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

“**உபவாசம் என்பது மிகவும் சுவையுடையது; அது எவ்வளவு சாப்பிட்டாலும் திகட்டாது**”, என்று கூறினால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படித்தான் இதுவும்.

நமக்குத் தெரிந்தது அனைத்தும், அனுபவங்கள் மட்டுமே. நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்களை, “நாம் விரும்பும் அனுபவம், விரும்பாத அனுபவம்” என இருவகையாகப் பிரித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

இன்பந்தரக் கூடிய அனுபவங்களையும், மகிழ்ச்சியளிக்கக் கூடிய அனுபவங்களையும் விரும்புகின்றோம். துன்பந்தரக் கூடிய அனுபவங்களையும், வருத்தம் தரக் கூடிய அனுபவங்களையும் வெறுக்கின்றோம்.

ஆனந்தம் என்பதை, இன்பந்தரக் கூடிய வகைப்பாட்டில் இணைத்து விடுகின்றோம். அதற்கும் ஒருபடி மேலே சென்று, இன்பதுன்பங்களைக் கடந்த மேலான ஒருவித மகிழ்ச்சி நிலையாக அந்த ஆனந்தத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம்.

அதனால்தான் ஆத்மானந்தம், பிரம்மானந்தம் போன்ற வார்த்தைகள் ஏற்பட்டு விட்டன.

ஆனந்தம் என்பதை இறைவனுடைய அம்சமாகக் கூறும் பொழுது சச்சிதானந்தம் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

அதாவது, சத் + சித் + ஆனந்தம்.

இறைவன் சத் என்னும் உண்மை நிலையாகவும், சித் என்னும் அறியும் தன்மையுடனும், ஆனந்தம் என்னும் ஆனந்தமான தன்மையுடனும் இருப்பதாக விவரிக்கிறார்கள்.

இது சம்பந்தமாக சமஸ்கிருதம் தெரிந்த பண்டிதர்களிடம் விசாரிக்கும்போது, சச்சிதானந்தம் எனும் வார்த்தையிலுள்ள ஆனந்தம் என்னும் வார்த்தை, ஆனந்தம் என்னும் அனுபவத்தைக் குறிக்கவில்லை என்று கூறுகின்றனர்.

அனந்தம் என்பதுதான் சரியான வார்த்தை என்று கூறுகின்றனர்.

அனந்தம் என்பது முடிவற்றது என்று பொருள்.

சத் எனும் இருப்பு நிலையானது, அறிவாகவும், முடிவற்றதாகவும் உள்ளது என்பதே சச்சிதானந்தம் எனும் வார்த்தையின் பொருள்.

ஆனந்தம் என்னும் வார்த்தையை இத்துடன் நிறுத்தாமல், அது ஓர் அனுபவம் என்ற ரீதியிலேயே ஆன்மீக இலக்கியங்களில் பலவிதமான விளக்கங்களை இன்றளவும் பார்த்துவருகிறோம்.

இதனால் நாம் அடைய வேண்டிய நிலை என்பது ஓர் ஆனந்த நிலை; ஆனந்த அனுபவம் என்று அனைவரும் எண்ணுவதற்கு நேர்ந்து விடுகிறது.

இதனால் யோக சாதனைகள் பலவும் முக்கியத்துவம் பெற்று விடுகின்றன. யோக சாதனைகளை நாம் மேற்கொள்ளும் போது, நமக்கு ஆனந்தமான பலவித அனுபவங்கள் ஏற்படுவதுண்டு.

நமது அனுபவங்களுக்கெல்லாம் காரணம், நமது மனோலயமே. ஆனால் நாம் அடைய வேண்டிய முடிந்த நிலை என்பது நமது விடுதலையே. அது மனோலயம் சம்பந்தப்பட்ட நிலையன்று. அது ஒரு மனோ நாசநிலை.

(மனோலயம் மனோநாசம் என்பது பற்றிய நமது விரிவான விளக்கத்துக்கு, “ தியானத்தை விடு, ஞானத்தைப் பெறு!” எனும் நூலினைத் துணையாகக் கொள்ளவும்.)

மனோலயம் மற்றும் மனோநாசம் என்றால் என்ன என்பதன் சுருக்கமான விளக்கத்தை மட்டும் பார்ப்போம்.

நாம் ஒரு சொற்பொழிவைக் கேட்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். நாம் சொற்பொழிவைக் கவனிக்காமல், வேறு எதையோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தால், அவர் என்ன பேசுகிறார் என்பது நமக்கு விளங்குமா ?

நாம், நமது மனதை அந்த சொற்பொழிவுடன் இணைத்தால் மட்டுமே, அந்த சொற்பொழிவில் என்ன கூறப்படுகிறது என்பது நமக்குப் புரியும்.

இப்படி நமது மனதை, ஒன்றுடன் சேர்த்து வைப்பதே மனோலயமாகும்.

நாம் இன்பமாக இருக்கும்போது, நமது மனது, இன்ப உணர்வுடன் லயமாகி நிற்கிறது. நாம் துன்ப உணர்வுடன் இருக்கும்போது, நமது மனது துன்பத்துடன் லயமாகி இருக்கிறது.

இப்படி லயம் ஆவதின் மூலமாகவே நமக்கு மன அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன. லயம் கலைந்து விட்டால், மன அனுபவங்களும் கலைந்து விடுகின்றன.

நமக்கு ஏற்படும் அனைத்து விதமான அனுபவங்களுக்கும் காரணம் நமது மனோலயமே. நமக்கு ஏதாவது ஓர் அனுபவம் ஏற்படுகிறது என்றால், நமது மனம் ஏதோ ஒரு தன்மையில் லயமாகி நிற்கிறது என்று பொருள்.

நமக்கு ஏற்படக் கூடிய அனுபவம், சராசரி மனித அனுபவமாக இருக்கலாம்; அல்லது கீழ்த்தரமான மிருக நிலையான அனுபவமாக இருக்கலாம்; அல்லது தெய்வீகமான அனுபவமாக இருக்கலாம். அது எத்தகைய அனுபவமாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். ஆனால் அவை அனைத்தும் மனோலயமே.

மனோநாசம் என்பது, மனதே இல்லாத நிலை என்று அர்த்தம் ஏற்படுவதைப் போல் உள்ளது. ஆனால் அது அப்படி அன்று. மனோலயம் கலைந்து விட்ட நிலையைத்தான் மனோநாசம் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். மனோநாசம் என்பது, உண்மையில் மனோலயநாச நிலையையே குறிப்பிடுகிறது.

உண்மையில் மனோநாச நிலை என்பது அடைய வேண்டிய ஒரு நிலையல்ல. மனோநாச நிலைதான், மனதினுடைய இயற்கையான நிலை.

மனோலயம் இல்லாத நிலையில், யதார்த்தமாக இருக்கும் நம்முடைய மனதுதான் மனோநாச நிலையில் இருக்கிறது.

ஆன்ம தரிசனம், ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம், நிர்வாண நிலை, முக்தி நிலை, சாட்சி நிலை, துரிய நிலை என்று

பலவிதமான பெயர்களிலெல்லாம் அழைக்கப்படுவது இந்த மனோநாச நிலையையே.

ஆனால், நாம் அதனை, மனோலயத்தின் அம்சமாகவே தேடிவிடுகிறோம்.

தேடுவதால் கிடைப்பது மனோலயமே. தேடுதலற்ற நிலையில், நாம் இருப்பதே மனோநாச நிலைதான்.

மனோநாசநிலை என்பதுதான் முக்திநிலை; பிரம்ம ஞானநிலை.

மனோலயம் என்பது, தற்காலிகமாக வந்து செல்லக் கூடிய, ஒரு திடநிலை. மனோநாசம் என்பது ஒரு திரவ நிலை.

மனோநாசம் என்பது நமது இயல்பான நிலையாக இருந்தாலுங்கூட, மனோலயத்தின் மூலமாகத்தான், நாம் நமது செயல்களில் ஈடுபட்டாக வேண்டும்.

நமது முயற்சி, பயிற்சிகள் அனைத்தும் நமது மனோலயத்தோடு மட்டுமே தொடர்புடையவை. ஆகவே நமது ஆன்ம சாதனைகள் அனைத்தும் மனோலயத்தையே கொடுக்கும்.

மனோ நாசத்தை அடைவதற்கு முயற்சி எதுவும் தேவையில்லை. ஏனெனில், நமது இயல்பான நிலையே, மனோநாச நிலைதான். எந்த லயத்தையும் பிடித்து வைத்து, அதனைப் பராமரித்து வராத பட்சத்தில்,

நாம் இருக்கும் நிலையே, மனோநாச நிலைதான். நாம் இருக்கும் நிலையே, முக்தி நிலைதான். நாம் இருக்கும் நிலையே விடுதலையுற்ற நிலைதான்.

மனோலயம் என்பது முக்திநிலை அல்ல என்பதால்,

மனோலயம் என்பது முக்கியத்துவம் இல்லாத நிலையாகவும் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

மனோலயந்தான், சக்திமிக்க நிலை. மனோலயந்தான், இந்த உலகையே இயக்கிக் கொண்டிருக்கும் நிலை.

மனோலயம் இல்லாமல் இந்த உலக இயக்கமே நின்று போய்விடும்.

அதுமட்டுமல்ல; ஆன்மீகத்தில் ஏற்படும் பலவிதமான அனுபவங்கள், பலவிதமான சித்துக்கள், சக்திமிக்க நிலைகள் அனைத்தும் இந்த மனோலயத்தின் மூலமாகவே சாத்தியமாகின்றன.

ஆனால்,

இந்த முக்திநிலை என்பதும், நிர்வாண நிலை என்பது மட்டும் இந்த மனோலயத்தால் சாத்தியப்படுவதில்லை.

ஏனெனில் முக்திநிலை - நிர்வாண நிலை - விடுதலை - துரிய நிலை - என்று பல பெயர்களில் அழைக்கப்படும் அந்த நிலை,

உண்மையில் ஒரு நிலையே அல்ல.

அதுதான் நமது ஆதார அம்சம்.

எல்லா நிலைகளையும் புறக்கணித்த, அல்லது எல்லா நிலைகளையும் கடந்த, அல்லது எல்லா நிலைகளையும் தனக்குள் அடக்கிய, ஒரு நிலையாக இல்லாத நிலைதான் அது.

ஆனால் அதனையும் ஒரு நிலையாகக் கருதித் தேடி விடுகிறோம். அதனையும் ஒரு நிலையாகக் கருதி, அதனை அடைய முயன்று விடுகிறோம்.

முக்தி நிலையைப் பொருத்த அளவில்,

நமது தேடுதல்தான் தடையாக உள்ளது.

நமது முயற்சிதான் இடையூறாக உள்ளது.

நமது தேடுதல்களும், முயற்சிகளும், அவற்றின் விளைவாக எவற்றையோ நமக்குக் கொடுத்துவிடுகின்றன.

இதனால், 'அடையப்படும் நிலைதான்' தொடர்ந்து நீடித்துவிடுகிறது.

முக்தி நிலை என்பது ‘ அடையப்படும் நிலை ’
அன்று.

நாம் “எதையுமே அடையாத நிலைதான்” முக்தி நிலை.
“எதையுமே அடையாத நிலைதான்” நமது இயல்பு நிலை.
“எதையுமே அடையாத நிலைதான் ” ஆதார நிலை.

“அடையப்பட்ட நிலைகள்” அனைத்தையும்
அப்புறப்படுத்துவதால், இயல்பாக எஞ்சியிருக்கும் நிலைதான்
நம்முடைய சுயமான நிலை. அதுதான் முக்தி நிலை.

முக்தி நிலை என்ற பெயரில் சக்தி நிலையைத் தேடி
விடுகிறோம்.

*****

18. ஞானம்மும் யோக சாதனையும்.

ஆத்ம சாட்சாத்காரம் என்ற பெயரில் அதற்கு அந்நியமான ஒன்றைத் தேடி விடுகிறோம்.

அப்படித் தேடுவது நமது மனோலயமே. நமது மனோலயந்தான், “*தேடுபவன்*” என்ற ஒரு கற்பிதத்தை நமக்குக் கொடுத்து விடுகிறது.

“*தேடுபவன்*” என்ற கற்பிதந்தான் தேடுகிறது.

“*தேடுபவன்*” எதைத் தேடினாலும் அவனுடைய எல்லைக்குள்தான் தேட முடியும். அவன் எதைத் தேடினாலும், அவனுடைய கோணத்தில்தான் தேட முடியும். அவனுடைய காட்சிகள் அனைத்தும் அவனுக்கு ஏற்றதாகவும், அவனுக்குத் தொடர்புடையதாகவுந்தான் தெரியும்.

வேடிக்கையாக ஒரு கதையைக் கூறுவார்கள்.

ஒரு இளைஞனுக்குத் திடீரென்று பைத்தியம் பிடித்து விட்டது. அவனுக்கு ஏற்பட்ட பைத்தியம் சற்று விநோதமானது. அவன் தன்னை ஒரு பூனை என எண்ணிக் கொள்ள ஆரம்பித்தான்.

அவனுடைய செயல்கள் பூனையைப் போன்று மாறி விட்டன. கட்டிலின் அடியில் சென்று படுத்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தான். அவனுக்குக் கொடுக்கும் பாலை நக்கியே குடிக்க ஆரம்பித்தான்.

அவனுக்கு மனோதத்துவ நிபுணர் வைத்தியம் பார்த்தார். அவனுக்கு ஓரளவு குணம் கிடைத்தது.

அவனுடைய பெற்றோர், மருத்துவருக்கு போன் செய்து நன்றி தெரிவித்தனர். “*இப்போது அவன் சராசரி மனிதனைப் போலவே நடந்துகொள்கிறான். ஆனால் வீட்டை விட்டு வெளியே செல்ல மட்டும் மறுக்கிறான்*” என்று கூறினார்கள்.

மருத்துவர், அவனிடம் தொலைபேசியைக் கொடுக்கச் சொல்லிப்பேசினார்.

அந்த இளைஞனும் பேசினான்.

“எனக்கு பூரணமான குணம் கிடைத்து விட்டது டாக்டர். நான் பூனையல்ல என்பதும், நான் உங்களைப் போன்ற மனிதன்தான் என்பதும், தெள்ளத் தெளிவாகப் புரிந்து விட்டது. இனி எனக்கு எந்த மருந்தும் தேவையில்லை டாக்டர்” , என்று அவன் கூறி, மருத்துவருக்கு நன்றி தெரிவித்தான்.

மருத்துவர், அவனிடம் கேட்டார்: “நீ வெளியே செல்ல மறுக்கிறாயாமே ஏன் ? ”

“வீட்டுக்கு வெளியே, தெருவில் நாய்கள் அதிகம் இருக்கின்றன டாக்டர்” , இளைஞன் பதில் கூறினான்.

“நாய்கள் இருந்தால் என்ன ? ”

“ நான் பூனையல்ல, மனிதன்தான் என்பது எனக்குத் தெள்ளத்தெளிவாகப் புரிந்து விட்டது டாக்டர். ஆனால் அந்த நாய்களுக்கு நான் பூனையல்ல என்பது புரிந்திருக்குமோ, புரியாதோ, தெரியவில்லை டாக்டர். அதுதான் நாய்களுக்கு மத்தியில் வெளியே வர பயமாக இருக்கிறது.” இப்படி அந்த இளைஞன் தனது நிலையை விளக்கினான்.

நம்முடைய கருத்துக்கு ஏற்ற காட்சிதான் நமக்குக் கிடைக்கிறது.

மனோலயம், தன்னுடைய எல்லைக்குள்ளேயே மனோநாசத்தையும் தேடிவிடுகிறது. ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தையும் தேடிவிடுகிறது.

தன்னை ஆன்மா என்று அபிமானித்துப் புரிந்து கொள்பவர்களின் நிலை இப்படித்தான் ஆகிவிடுகிறது. தெருநாய்களுக்குப் பயப்படும் தன்மைக்கு வந்துவிடுகின்றது.

மனோலயத்தின் மூலம் மனோ நாசத்தை அடையும் முயற்சி வெற்றி பெறுவதில்லை.

நம்முடைய யதார்த்தமான நிலை ஆபாசன் என்று புரிந்துகொள்வதுங்கூட ஒருவகையில் பார்த்தால் மனோலயமே.

மனோலயத்தின் உதவியுடன் தான் அப்படிப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

தான், முக்கியத்துவம் இல்லாத,

ஒரு தற்காலிக இயக்கம்தான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும்போது,

தன்னை நிரந்தரப்படுத்தும் இயக்கம் நின்று போய் விடுகிறது.

மனோலயத்தின் மூலம், மனோலயந்தான் புறக்கணிக்கப்படுகிறது.

மனோலயத்தின் யதார்த்தம் புரிந்து கொள்ளப்பட்டு, மனோலயம் தன்னைத் தக்க வைத்துக்கொள்ளும் போராட்டத்தைக் கைவிட்டு விடுகிறது.

தன்னை முக்தனாகவும், தன்னை ஆன்மாவாகவும், தன்னை கூடஸ்தனாகவும் எடுத்துக்கொள்ளும் மனோலயம்,

ஒருபோதும் தன்னை இழப்பதற்கு சம்மதிப்பதில்லை.

அது, அந்தப் பெயரைத் தனக்கு சூட்டிக் கொண்டு தன்னை நிரந்தரப்படுத்திக்கொள்கிறது.

இரமண மகரிஷி ஒரு கதையைக் கூறுவதுண்டு.

ஊருக்குள் புகுந்த ஒரு திருடனை, நாலாபுரமும் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டார்கள். திருடனுக்கு தப்பிப்போக வழி தெரியவில்லை.

அவனும் திருடனைப் பிடிக்கத் துரத்தவது போல், “பிடி, பிடி” என்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டே ஓடி, தகுந்த இடம் வந்ததும் மறைந்து தப்பித்து விட்டான்.

இப்படி நம்முடைய யதார்த்தமான மன அம்சமே,

தன்னை மெய்ப்பொருளாக அபிமானித்து கடைசி வரையும் தனது மன அம்சத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்கிறது.

நாம் அடைய வேண்டிய நிலையையும். மனம் சம்பந்தப்பட்ட நிலை என்று எண்ணிக் கொண்ட காரணத்தினால்தான்,

அதை அடைவதற்கு,

யோக சாதனைகளையும் உதவிக்கு அழைத்து விடுகிறோம்.

யோக சாதனைகளின் மூலம், அனுபவங்களையும், சக்தி நிலைகளையும் மட்டுமே அடைய முடியும் என்பதைத் தெரியாமலிருந்துவிடுகிறோம்.

இதனால்தான், யோக சாதனைகளையும், ஞானத்தோடு இணைத்து வைத்துவிட்டோம்.

யோக சாதனைகள் என்பது முயற்சிகளோடு தொடர்புடையது.

ஆனால் நம்முடைய இயல்பான முக்தி நிலைக்கும், யோக சாதனைகளுக்கும், முயற்சிகளுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது.

நமது சாதனைகள், முயற்சிகள் அனைத்தும் அடைவதற்கு எதனையோ நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன.

அடைவதற்கு எதுவும் இல்லை என்பதை நாம் எப்போது கண்டுபிடிக்கிறோமோ,

அப்போதுதான் யதார்த்த நிலை முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

தேங்கிக் கிடக்கும் மனோலயம், நகர்ந்து சென்று பிரவாகமாக மாறுகிறது. மனோலயம் நாசமடையத் துவங்குகிறது.

ஆத்ம சாட்சாத்காரம் என்றோ, முக்தி நிலை என்றோ, தூரிய நிலை என்றோ, சாட்சி நிலை என்றோ, நாம் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லையென்று,

அனைத்தையும் எப்போது புறக்கணிக்கின்றோமோ,
அப்போதுதான்,

நாம் இருந்து கொண்டிருக்கும் யதார்த்த நிலை
நம்முடைய மனோலய நிலை நம்முடைய மன அம்சம்
பிரவாகமாகிப் பிரவகிக்கிறது.

*****

19. பிரவாகத்திக்குப் பிறகு

அப்படி நமது மனோலய நிலை பிரவகித்து ஓடுவதால் நாம் ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தை அடைந்து விடலாமா ?

மனோலயம் முக்கியத்துவத்தை இழந்து விட்ட நிலையில், மனோ நாசத்தை நாம் அடைந்து விடலாமா ?

இப்படித்தான் நமக்கு கேட்கத் தோன்றுகின்றது.

நம்முடைய கேள்வி நியாயமானதாகவே நமக்குத் தெரிகிறது. நமது கேள்வியில் தவறு இருப்பதாகவே நமக்குத் தோன்றவில்லை.

ஒரு சர்தார்ஜி ஜோக்கைப் படித்திருப்பீர்கள்.

சர்தார்ஜி ஒருவர் மின் சாதனங்களை விற்கும் கடைக்குச் செல்கிறார். அவருக்கு குளிர்சாதனப்பெட்டி பிரிட்ஜ் ஒன்றை வாங்க வேண்டுமென்று நீண்டகால ஆசை ஒன்று இருந்துவந்தது.

அவர் தனக்குப் பிடித்த வண்ணத்தில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, “இந்த பிரிட்ஜ் என்ன விலை ?” என்று கடை மேலாளரைக் கேட்டார்.

அந்த மேலாளர், சர்தார்ஜியை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். பிறகு பணிவுடன் சொன்னார்: “நாங்கள் சர்தார்ஜிகளுக்கு பிரிட்ஜ் எதனையும் விற்பதில்லை.”

சர்தார்ஜி எவ்வளவோ வாதாடிப் பார்த்தார். “விற்பனைக்குத்தானே அய்யா வைத்திருக்கிறீர்கள் ?” என்று எவ்வளவோ கேட்டுப் பார்த்தும், கடைக்காரர் தனது முடிவை மாற்றிக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. “சர்தார்ஜிக்கு நாங்கள் விற்பதாக இல்லை !”

சர்தார்ஜி ஏமாற்றத்துடன் வீடு திரும்பினார். ஆனால் அந்த பிரிட்ஜை வாங்கியே தீருவது என்ற பிடிவாதத்தில் மட்டும், உறுதியாக இருந்தார்.

அவர் மிகவும் சாமர்த்தியமாகத் தனது தோற்றத்தை மாற்றிக் கொண்டார். தான் ஒரு சர்தார்ஜி என்பது வெளியே தெரியாத வகையில் மாறு வேடத்தை அமைத்துக்கொண்டார்.

அந்த மாறுவேடத்துடன் மீண்டும் அந்தக் கடைக்குச் சென்று அதே பிரிட்ஜை விலைக்குக் கேட்டார். ஆனால் கடை மேலாளரோ மிகவும் அமைதியாக, “இதை உங்களுக்கு விற்பதில்லை என்று நேற்றே கூறிவிட்டேனே!” என்று புன்முறுவலுடன் கூறிவிட்டார்.

சர்தார்ஜி இதனால் அவமானப்பட்டாலும் கூட, அவரால், தனது மாறுவேடத்தைக் கண்டுபிடித்த, அந்த மேலாளரின் புத்திசாலித்தனத்தைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. “எனது மாறுவேடத்தை எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்?” என்று அவரிடமே கேட்டு விட்டார்.

அந்த மேலாளர் அமைதியாகக் கேட்டார்: “வாஷிங் மெஷினைப் பார்த்து, பிரிட்ஜ் என்று உங்களைத் தவிர வேறு எவரால் கூற முடியும்?”

நம் முடைய அணுகுமுறையும், நம் முடைய கேள்விகளும், நியாயமானதாகவே நமது தரப்பில் தோன்றுகின்றது.

மனோலயம் மனஅம்சம் அனைத்தும் பிரவாகமாக பிரவகித்து ஓடும்போது, அங்கு எஞ்சியிருப்பது ஆத்ம சாட்சாத்காரமாக மட்டுமாகத்தானே இருக்க முடியும்?

முக்தி நிலை மட்டுந்தானே எஞ்சியிருக்க முடியும்?

காட்சி நிலை மட்டுந்தானே எஞ்சியிருக்க முடியும்?

கூடஸ்தன் நிலை மட்டுந்தானே எஞ்சியிருக்க முடியும்?

இருக்கலாம்தான். ஆனால் அது எந்த வகையிலும் முக்கியத்துவம் இல்லாத ஒன்றே. ஏனெனில், நாம் மனோலயமற்று, மனோநாசத்தில் தங்கியிருக்க முடியாது.

மனதைப் புறக்கணித்து, அந்த ஆதார நிலையில், தங்கியிருக்க முடியாது.

அப்படி ஒரு தங்குமிடமே கிடையாது.

நம்முடைய மன அம்சம் பிரவாகமாக இருக்கும் நிலைதான் இறுதிநிலை. அதற்கு அடுத்த நிலையென ஒரு நிலையே கிடையாது.

அனைத்தும் பிரவாகமாக இருக்கும் நிலைதான்,

உண்மையிலேயே நாம் அடைய வேண்டிய நிலை.

“அடைய வேண்டிய நிலை” என்று பெயர் கொடுக்க வேண்டும் என ஆசைப்பட்டால்,

அந்தப் பிரவாகநிலை மனோலயம் கலையும் நிலை மட்டுமே நாம் அடைய வேண்டிய நிலை.

அந்த பிரவாகத்தை அடைய முயற்சி செய்ய முடியாது.

நாம் முயற்சி செய்யும் போது அது பிரவாகமல்ல; அது தேக்கமடைந்து விடுகிறது. உறைந்து போய் விடுகிறது.

தேடாத நிலையில் முயற்சி செய்யாத நிலையில்,

நமது கட்டுக்கள் அனைத்தும் உடைந்து நாம் திரவ நிலைக்கு வந்து விடுகிறோம்.

அந்நிலையில் நாம் நம்மையறியாமல் பிரவகிக்கிறோம். நம்மைச் சார்ந்தவைகளும் அந்தப் பிரவாகத்தில் பங்கு பெறுகின்றன.

அனைத்தும் இந்த முடிவற்ற பிரவாகத்தின் பகுதியாகி விடுகின்றது. அடைந்திடுவதற்கு என்று எந்த இடமே இல்லாத நித்யப்பிரவாகம் இது.

மனோலயத்தின் பிரவாகந்தான் மனோநாசமே தவிர, மனோநாச நிலை என்று ஒரு நிலையே கிடையாது.

மன அம்சத்தின் பிரவாகந்தான் பிரதானமாக உள்ளதே தவிர, மனங்கடந்த நிலை என்று முக்கியத்துவம் உள்ளதாக எதுவும் கிடையாது.

மன அம்சம் உள்ளது; அது பிரவாகமாகும் நிலையும் உள்ளது.

நமது அனைத்து இயக்கங்களும் இந்த இரண்டு விதமான அம்சங்களுக்குள்ளாகவே முடிவடைந்து விடுகின்றன.

நாம் இது தவிர, ஏதோ ஒன்று இருப்பதாகத் தேட ஆரம்பித்தால்,

மனோலயந்தான் புதுப்பிக்கப்பட்டு விடுகிறது.

நமது உறை நிலைதான் புதுப்பிக்கப்பட்டு விடுகிறது.

அகத்தைப் பொருத்தவரையிலும்,

துறவுநிலை மட்டுமே முக்கியமானது. அடையும் நிலை என்பது அங்கே, கிடையவே கிடையாது.

நாம் அடைவது அனைத்தும் புறம் சார்ந்தவை; உலகம் சார்ந்தவை.

உலகஞ்சார்ந்த புற அம்சத்தைப் பொருத்த அளவில் துறவு நிலை என்பது சரியானதன்று. அது நடைமுறைக்குப் பொருந்தாது.

சும்மாயிரு என, ஆன்மீகத்தில் பலராலும் கூறப்படுகிறது.

சும்மாயிரு என்பது அகஞ்சார்ந்த நிலையைக் குறிப்பது. அகத்தைப் பொருத்த அளவில், நாம் எந்தப் பொறுப்பையும் ஏற்காது சும்மா இருப்பதே சரியானது.

நாம் செய்வதற்கு எதையாவது கற்பிக்கும் போது, அங்கு மனோலயமும், உறை நிலையுமேதான் ஏற்படுகிறது. நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லையென்று, நாம் எதையும் அடைய முயற்சி செய்யாத நிலையில்தான் திரவ நிலை சாத்தியப்பட்டு அனைத்தும் பிரவாகமாகச் செல்லும் நிலை ஏற்படுகிறது.

அகச் செயலுக்காகக் கூறப்பட்ட இந்த நிலையை, நாம் புறத்துக்கும் எடுத்துக்கொண்டோமென்றால், அங்கே சோம்பேறித்தனமான சூழ்நிலைதான் ஏற்பட்டுவிடும்.

“செயலற்று சும்மா இருப்பதே சுகம்” என்ற அணுகுமுறை சமுதாயத்தில் பிரதிபலித்து விடுவதன் விளைவாகவே, சமுதாயம் சம்பந்தப்பட்ட பொறுப்பற்ற தன்மை ஏற்பட்டு விடுகிறது.

அதனால் சோம்பல் மனோபாவமோ, தனது தேவைக்காகப் பிறரை வஞ்சிக்கும் மனோபாவமோ, திருடும் மனோபாவமோ, அல்லது பிச்சையெடுக்கும் மனோபாவமோ ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

புறத்தைப் பொருத்த அளவில், தீர்மானங்கள் அவசியம்; முயற்சி அவசியம்; மனோலயம் அவசியம்; அடைய வேண்டிய நிலை அவசியம்; பொறுப்புள்ள தன்மை அவசியம்.

அகத்தைப் பொருத்த அளவில், நாம் செய்வதற்கு எதுவுமே கிடையாது. நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கு எந்தப் பொறுப்பும் கிடையாது.

நாம் அடைய வேண்டியது எதுவாக இருந்தாலும் சரி,

அது ஆன்ம சாட்சாத்காரமாக இருந்தாலும் சரி, அது சாட்சி நிலையாக இருந்தாலும் சரி, அது கூடஸ்தன் நிலையாக இருந்தாலும் சரி, அது துரிய நிலையாக இருந்தாலும் சரி,அது பிரவாக நிலையாக இருந்தாலும் சரி,

அடைவதற்கு எதுவும் இல்லை என்ற நிலையிலேயே, அவை அனைத்தும் அடையப் படுகின்றன.

அடையப்படாத நிலையாகவே,

அவையாவும், அடையப்படுகின்றன.

அதுவே, அடைவிடம் இல்லாத அடைவாகவும், முடிவிடம் இல்லாத முடிவாகவும் உள்ளது.

சுபம்